

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

Nr. 9

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

4 MAART 1996

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	423
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	423
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	427
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	430
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	432
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	439
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	442
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	443
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid	446
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	446
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	447
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	447
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	448
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)	
Nihil	449
REGISTER	450

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 49
van 26 februari 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Europees Konver-programma – Voorstellen

Het Europees Konver-programma is opgericht voor de reconversie van stedelijke agglomeraties waar de militaire tewerkstelling groot is en veel bedrijven afhankelijk zijn van de defensiesector.

Zo werd volgens de verklaringen van de minister-president voor Tongeren, Hasselt, Brugge en Leuven een programmavoorstel ingediend bij de Europese Commissie.

1. Wat is de inhoud van elk van deze programma's ?
2. Werden deze programma's aanvaard door de Europese Commissie ?
3. Op welke manier worden de lokale partners hierbij betrokken ?

Antwoord

Konver is een communautair initiatief zoals Interreg, specifiek gericht op één probleemsector, in het bijzonder voor de ondersteuning van regio's die getroffen worden door de omschakeling van de defensiesector.

Op basis van een screening van alle Vlaamse arrondissementen op hun afhankelijkheid van de omschakeling van de defensiesector, werden de door het Vlaams parlementslid opgesomde vijf arrondissementen geselecteerd.

In het operationeel programma dat bij beschikking van de Europese Commissie van 27 september 1995 werd goedgekeurd, werd op de eerste plaats in maatregelen tot actieve herbesteding van gedesaffecteerde militaire domeinen voorzien, zoals die door de gewijzigde gewestplannen zijn bepaald, hetzij overeenkomstig economische en openbare infrastructuur, hetzij uit oogpunt van milieu(-sanering). Daarnaast kunnen eventueel nog specifieke bedrijfsbegeleidings- en opleidingsinitiatieven worden opgenomen, binnen het goedgekeurd totaal budget van ongeveer 450 miljoen frank.

De verdere uitwerking, met andere woorden de concretisering van het programma aan de hand van projecten binnen de vijf arrondissementen, zal worden beoor-

deeld door een toezichtscomité dat in februari jongstleden werd geïnstalleerd.

Naast vertegenwoordiging van de Europese Commissie, de Vlaamse overheid en de betrokken Vlaamse openbare instellingen, zetelt er tevens een vertegenwoordiger van de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten, om juist tegemoet te komen aan de bezorgdheid van het parlementslid inzake de lokale betrokkenheid. Daarenboven hebben de lokale besturen en (inter-)gemeentelijke instellingen het initiatiefrecht tot het indienen van concrete projecten.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 82
van 19 februari 1996
van de heer ROLAND DESWAENE

Schadevergoeding aan onderwijspersoneel – Administratief beleid

Kan de minister informatie verstrekken over de wijze waarop de administratie de dossiers behandelt waarin de Vlaamse Gemeenschap werd veroordeeld door de rechtbanken – in het bijzonder na een voorafgaand vernietigingsbesluit van de Raad van State – tot het betalen van schadevergoeding aan personeelsleden van het onderwijs en tot het overleggen van de administratieve gegevens op basis waarvan die schadevergoeding kan worden berekend ?

Welk beleid wordt met betrekking tot die dossiers gevolgd ? Is er sprake van systematische bestrijding van de rechterlijke uitspraken die de Vlaamse Gemeenschap het betalen van schadevergoeding opleggen ?

Welke maatregelen werden er getroffen met het oog op de toekomst, opdat personeelsleden die via gerechtelijke procedure hun rechten tegenover de Vlaamse gemeenschap afdwingen, hetzij via gewone rechtbanken, hetzij via de Raad van State, ook de facto en met name financieel hun recht verkrijgen ? Opdat de burger met andere woorden merkt dat ook de overheid aan het recht onderworpen is ?

Heeft de minister ter zake eventueel reeds met het Rekenhof onderhandeld ?

Antwoord

Mijn administratie behandelt de dossiers waarin de Vlaamse Gemeenschap werd veroordeeld door de rechtbanken na een voorafgaand vernietigingsbesluit van de Raad van State op dezelfde wijze als de dossiers waarin de Vlaamse Gemeenschap veroordeeld wordt tot het betalen van schadevergoeding aan derden.

Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de procedure gevoerd voor de Raad van State en anderzijds de erop volgende procedure voor de bur-

gerlijke rechtbanken. De Raad van State zal bij arrest uitspraak doen nopens een door het betrokken personeelslid beweerd fout vanwege de overheid. Wanneer de Raad van State de fout vanwege de overheid vaststelt, en derhalve de bestreden beslissing vernietigt, kan het betrokken personeelslid dat schade leed voor de burgerlijke rechtbanken, op grond van artikel 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek de vergoeding van deze schade vorderen.

De schadevergoeding door het betrokken personeelslid gevorderd, is doorgaans samengesteld uit materiële schade en morele schade. De materiële schade wordt begroot op het verschil tussen de wedde of weddetoelage die het personeelslid zou gekregen hebben ware de vernietigende beslissing niet getroffen geweest, en het werkelijk inkomen dat betrokkene had voor de beschouwde periode. Deze berekening is zeer ingewikkeld, aangezien in de recentste arresten van de Raad van State en uitspraken van hoven en rechtbanken de feiten dateren van de jaren 1975 tot 1985. Deze berekening dient manueel te worden uitgevoerd aan de hand van de toen geldende weddeschalen, rekening houdende met de indexeringen tijdens voornoemde periodes. Wat de morele schade betreft, wordt tijdens het geding de stelling verdedigd dat het tussengekomen arrest van de Raad van State op zichzelf reeds een voldoende morele genoegdoening van het betrokken personeelslid inhoudt.

In geen geval is echter sprake van systematische bestrijding van de in bovenstaande context gevelde rechterlijke uitspraken die de Vlaamse Gemeenschap het betalen van schadevergoeding opleggen. De analyse van het overwegend en het beschikkend gedeelte van het vonnis leert of beroep moet worden aangetekend, dan wel of berust wordt in het in eerste aanleg gevelde vonnis. Zo wordt hoger beroep aangetekend waar het vonnis a quo het weddeverlies berekend door de administratie terzijde legt en ten onrechte een veel hoger bedrag toekent.

Er dienen mijn inziens geen bijkomende maatregelen in het thans gevolgde beleid te worden getroffen om de rechten van de burgers in onderhavige materie te verzekeren of te vrijwaren. De vonnissen en arresten waar de Vlaamse Gemeenschap tot schadevergoeding is veroordeeld, worden uitgevoerd. Het betrokken personeelslid, of diens raadsman, ontvangt integrale betaling van hoofdsom en kosten met de vergoedende en gerechtelijke intresten berekend conform de uitspraak tot de dag van effectieve betaling. Op deze wijze is het voor de rechtzoekende duidelijk dat mijn administratie de rechtsprincipes respecteert.

Onderhandelingen met het Rekenhof aangaande deze materie dienen er dan ook niet te worden gevoerd. Iedere procedure heeft zijn eigen specifieke kenmerken die een globale classificatie verhinderen, wat niet uitsluit dat in bepaalde specifieke individuele gevallen een dading met het betrokken personeelslid niet a priori wordt uitgesloten.

Vraag nr. 87
van 26 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Franstalige secundaire scholen in faciliteitengemeenten – Wettelijke basis

Met enige verbazing vemeem ik uit het antwoord dat de minister verstrekte op mijn vraag nr. 41 van 3 oktober 1995 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 30 oktober 1995, blz. 3 – 4) dat in een aantal Vlaamse gemeenten met taalfaciliteiten Franstalig secundair onderwijs voorhanden is, waarvan de kosten weliswaar worden gedragen door de Franse Gemeenschap, een uitzondering niet te na gesproken.

Nochtans stelt artikel 6 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs "In de gemeenten opgesomd in artikel 3 (met name de gemeenten met taalfaciliteiten – LVN), mag het kleuter- en lager onderwijs aan de kinderen verstrekt worden in een andere landstaal, indien deze taal de moedertaal of de gebruikelijke taal is van het kind en indien het gezinshoofd in een dezer gemeenten verblijft". Van secundair onderwijs in de andere landstaal is evenwel geen sprake.

Hetzelfde geldt voor het artikel 7 b van de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Ook daar wordt gesteld: "Het kleuteronderwijs en lager onderwijs mag worden verstrekt in het Frans, indien deze taal de moedertaal of de gebruikelijke taal van het kind is en indien het gezinshoofd verblijft houdt in een van deze gemeenten". Hier wordt evenmin gewag gemaakt van secundair onderwijs.

Op basis van welke wetten kunnen er blijkbaar toch door de Franse Gemeenschap betoelagde Franstalige secundaire scholen in Vlaanderen opereren?

Antwoord

Ik beaam de stelling van het Vlaams parlamentslid dat de wetgeving op de taalregeling uitsluit dat in Vlaamse gemeenten met taalfaciliteiten Franstalige scholen voor secundair onderwijs kunnen voorkomen.

In mijn antwoord op zijn vraag nr. 41 van 3 oktober 1995, worden in de eerste alinea onder rubriek B dan ook de Franstalige afdelingen te Ronse van Vlaamse onderwijsinstellingen bedoeld, afdelingen die in de omgangstaal vaak als Franstalige scholen worden aangeduid.

De organisatie van deze afdelingen valt ten laste van de onderwijsbegroting van de Franse Gemeenschap, behoudens de verrekening van de regelmatige leerlingen bij de vaststelling van de formatie "administratief personeel" en "opvoedend hulppersoneel" van de Vlaamse instellingen waaraan desbetreffende afdelingen zijn gehecht (nl. KA Ronse en KTA Oostende met vestigingsplaats Ronse).

Het is op laatstgenoemde maatregel dat in mijn oorspronkelijk antwoord het begrip "uitzondering" slaat.

Vraag nr. 88
van 28 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Schuldvorderingen DIGO

De overheveling van de Franstalige gemeentelijke school van Voeren naar Action Fouronnaise in 1991 bracht mee dat de DIGO (Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs) een terugvorderingsprocedure opstartte op de bouwtoelage van 9,6 miljoen frank, te vermeerderen met een rentetoelage van 1,2 miljoen frank. Indien er niet vrijwillig werd terugbetaald, stelde de minister in januari van het vorig jaar, zou de DIGO de vereiste juridische stappen zetten om de terugbetaling af te dwingen (Handelingen nr. 18 van 12 januari 1995, blz. 877).

Kan de minister mij meedelen of het verschuldigde bedrag reeds werd terugbetaald ?

Indien niet, wat is dan de stand van zaken in de juridische procedure die door de DIGO, neem ik althans aan, is opgestart ?

Antwoord

Tot op heden werd door het gemeentebestuur van Voeren nog geen gevolg gegeven aan het verzoek tot terugbetaling van subsidies gesteld door de Dienst voor Infrastructuurwerken van het Gesubsidieerd Onderwijs.

De gemeente Voeren heeft bij de Raad van State een verzoekschrift tot nietigverklaring van de vraag tot gedeeltelijke terugvordering van de ontvangen subsidies ingediend. Door de raadsman van de DIGO werd op 7 juli 1995 de memorie van antwoord bij de Raad van State ingediend. Tot op heden werd er nog geen beslissing getroffen door de Raad.

Vraag nr. 89
van 28 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Schuldvorderingen onderwijsdepartement

In 1991 liet het Waalsgezinde gemeentebestuur van Voeren na om het departement Onderwijs tijdig mee te delen dat de Franstalige gemeenteschool aldaar haar activiteiten had stopgezet. De school werd immers overgedragen aan de Action Fouronnaise. Omdat hierdoor het departement niet de kans kreeg om de vastbenoemde personeelsleden weder tewerk te stellen of te reffecteren, ontstond er een vordering van 15.962.537 frank, ten laste van de inrichtende macht. Via de provinciale overheid werd de inrichtende macht eind 1994 in gebreke gesteld.

Kan de minister mij meedelen of die tijdig is overgegaan tot het betalen van de verschuldigde som ?

Indien niet, werd de inrichtende macht reeds gedagvaard ? Wat is in dat geval de stand van zaken ?

Antwoord

Deze materie was reeds het voorwerp van vraag nr. 112 van 20 februari 1995 van de heer F. Van den Eynde. Ik verwijs naar het antwoord gepubliceerd in het Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 11 april 1995.

De actuele stand van zaken in dit dossier kan als volgt worden geresumeerd.

1. De zaak is nog hangende voor de rechtbank te Tongeren, die zich nog moet uitspreken over bevoegdheid en grond van de zaak. Het vonnis moet niet worden verwacht voor de gerechtelijke vakantie van 1996. De zaak is wel gunstig beïnvloed ingevolge de vernietiging door de provinciegouverneur van de beslissing van het schepencollege waarbij de verzending van de zaak naar Luik werd gevraagd. Namens de Vlaamse Gemeenschap werd uitgebreid geconcludeerd. Tegenpartij heeft conclusies neergelegd nopens de verwijzing, doch nog niet over de grond van de zaak.
2. De gemeente Voeren diende zelf een verzoekschrift in tot vernietiging bij de Raad van State. Alle memories zijn neergelegd, er wordt gewacht op het verslag van de auditeur om nadien te pleiten.

In de brief van 28 november 1995 waarbij het gemeentebestuur van Voeren wordt ingebreke gesteld voor het huidige schooljaar, wordt uiteraard expliciet gesteld dat "Onderhavige ingebrekestelling wordt gedaan onder uitdrukkelijk voorbehoud van recht ten aanzien van de gevorderde bedragen in de hangende procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren voor voorgaande schooljaren en van elke nog te vervallen wachtgeldtoelagen". De eis voor de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren zal systematisch bij conclusies worden verhoogd met het bedrag van de vervallen wachtgelden voor het lopende schooljaar.

Vraag nr. 90
van 28 februari 1996
van de heer JULIEN DEMEULENAERE

Leerling/leerkrachtratio – 1ste, 2de, 3de graad secundair

De leerling/leerkrachtratio in het secundair onderwijs in Vlaanderen behoort tot de laagste van de westerse wereld (voor 1991-92 : 7,8 voor België en 7,9 voor Vlaanderen, tegenover 18,8 in Nederland).

1. Wat is de leerling/leerkrachtratio in Vlaanderen voor de eerste, tweede en derde graad afzonderlijk ?
2. Welke is de leerling/leerkrachtratio in Vlaanderen voor de eerste, tweede en derde graad voor respectievelijk het algemeen secundair onderwijs, het technisch onderwijs en het beroepsonderwijs ?

Antwoord

Indien de berekeningswijze wordt gehanteerd die heeft geleid tot een leerling/leerkrachtratio van 7,9 wat het schooljaar 1991-1992 betreft, dan is de vergelijkbare ratio voor het schooljaar 1994-1995 8,7. Bij deze berekeningswijze wordt het globaal aantal budgettaire vol-

tijdse ambten binnen de categorie "bestuurs- en onderwijzend personeel" in aanmerking genomen.

Het beschikbaar cijfermateriaal maakt het niet mogelijk om – via dezelfde techniek – ratio's te berekenen per graad en per onderwijsvorm.

Om tot laatstbedoelde verhoudingen te komen wordt, in tegenstelling tot de berekening van de eerder geciteerde ratio's, uitsluitend het globaal aantal voltijdse organieke ambten van het onderwijzend personeel in rekening gebracht ; dit betekent dat abstractie wordt gemaakt van het bestuurspersoneel, van detacheringen, van vervangingen wegens ziekte en bevallingsverlof.

Voor alle duidelijkheid wordt onderstreept dat een gemiddelde voltijdse onderwijsopdracht op 22,54 uren leraar wordt vastgesteld.

De resultaten die dit oplevert en die hierna worden voorgesteld, geven een enigszins vertekend beeld ten opzichte van het cijfer 8,7.

– eerste graad	:	11,478
– tweede graad ASO	:	13,847
– tweede graad TSO	:	8,8772
– tweede graad KSO	:	7,1657
– tweede graad BSO	:	7,0778
– totaal tweede graad	:	9,7775
– derde graad ASO	:	13,772
– derde graad TSO	:	8,8789
– derde graad KSO	:	7,1982
– derde graad BSO	:	7,3131
– totaal derde graad	:	9,5341

Vraag nr. 91
van 28 februari 1996
van mevrouw SONJA BECQ

Voor- en naschoolse kinderopvang – Lagere scholen

Vandaag de dag wordt er voor leerlingen uit het kleuter- en lager onderwijs op diverse wijzen voor- en naschoolse kinderopvang georganiseerd. Zo is er de opvang in het kader van weerwerkprojecten en door diensten voor onthaalgezinnen. Vele lagere scholen zorgen tevens zelf voor de voorschoolse (soms vanaf 7 uur of 7.30 uur) en naschoolse (tot 17 of 18 uur) kinderopvang.

Kan de minister mij, voor zover hij over gegevens beschikt, volgende informatie verschaffen.

1. Hoeveel lagere scholen (uitgesplitst naar vrij gesubsidieerd, gemeentelijk en gemeenschapsonderwijs) organiseren voor- en naschoolse kinderopvang ?
2. Volgens welke formule gebeurt dit : eigen leerkracht, extern personeel ?
3. Krijgen de leerkrachten hiervoor een extra-vergoeding, waarvoor dan ook specifieke subsidiëring wordt toegekend ? En maakt dit deel uit van hun opdracht ?
4. Onder welk statuut wordt extern personeel aangevraagd en betaald ?

5. Ontvangen de scholen een subsidie voor het organiseren van deze opvang of wordt die geacht zelfbedruipend te zijn (financiering door ouderbijdragen) ? Een en ander graag uitgesplitst naar vrij gesubsidieerd, gemeentelijk en gemeenschapsonderwijs.
6. Welke ouderbijdrage wordt gevraagd ?
7. Zijn er al stappen gezet om – in het schoolse kader – een reglementering uit te bouwen of acht de minister dit niet nodig ?

Antwoord

1. Mijn administratie beschikt niet over cijfers omtrent het aantal scholen die voor- en naschoolse kinderopvang organiseren. Elke school (in samenspraak met de betrokken inrichtende macht) beslist autonoom of zij al dan niet voor- en naschoolse kinderopvang organiseert. Scholen die kinderopvang organiseren delen dit niet mee aan het departement.
2. De inrichtende macht van de school beslist autonoom of zij eigen personeel inzet of externen aantrekt om in te staan voor de voor- en naschoolse kinderopvang.
3. Leerkrachten kunnen buiten de normale aanwezigheid van de leerlingen (dit wil zeggen 25 minuten vóór de eerste les 's namiddags ; 15 minuten na de laatste les 's middags en 15 minuten na de laatste les 's namiddags) niet verplicht worden toezicht te houden op de leerlingen. De voor- en naschoolse opvang behoort niet tot de normale opdracht van de leerkracht, die dit aldus kan weigeren. Leerkrachten die toch instaan voor voor- en naschoolse opvang kunnen hiervoor een extra vergoeding krijgen, maar ook in dit geval beslist de inrichtende macht. Het departement kent hiervoor geen specifieke financiering/subsidiëring toe. Enkel voor het middagtoezicht is er 175 frank per leerling in de werkingstoeelagen.
4. Extern personeel dat instaat voor voor- en naschoolse opvang wordt normaliter contractueel aangeworven. Niets belet echter de inrichtende macht om vrijwilligers aan te trekken die deze diensten kosteloos verstrekken.
5. Op grond van het besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1991, houdende bepaling van de begrippen "gezondheidstoezicht" en "sociale voordelen" bedoeld in artikel 33 van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving, zijn de gemeenten (en provincies) verplicht voor het ochtend- en avondtoezicht dat valt buiten de normale aanwezigheid van de leerlingen de uitgaven ten voordele van de leerlingen van hun eigen onderwijsnet uit te breiden tot die van het vrije en van het gemeenschapnet. Om een gemeentelijke bijdrage te kunnen krijgen, moeten de vrije en gemeenschapsscholen aan de ouders van hun leerlingen minstens dezelfde bijdrage – het zogenaamde remgeld – vragen die door de verstrekker van het sociaal voordeel (met name de gemeente) wordt gevraagd voor het ochtend- en avondtoezicht van de leerlingen van de gemeenteschool. Dit kan eventueel worden beschouwd als een subsidie vanwege de gemeente. Indien echter een gemeente

financieel niet tussenkomt voor de leerlingen van de gemeenteschool, hoeft zij ook niet tussen te komen voor de leerlingen van de scholen van de andere netten.

6. Welke ouderbijdrage gevraagd wordt hangt af van school tot school. De inrichtende macht van de school bepaalt zelf het bedrag van de bijdrage van de ouders.
7. Momenteel is er een project lopende waarbij de verschillende opvangmogelijkheden voor jonge kinderen worden onderzocht met het oog op een nieuwe regelgeving. Verschillende departementen zijn bij dit project betrokken.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 71 van 19 februari 1996 van mevrouw SONJA BECQ

Deeltijdse arbeid en loopbaanonderbreking – Premies

In het kader van de werkgelegenheidspolitiek van de Vlaamse regering werden in het verleden aanmoedigingspremies toegekend bij deeltijdse arbeid, voltijdse en deeltijdse beroepsloopbaanonderbreking. Deze politiek wordt in het licht van de huidige werkgelegenheidsconferentie voortgezet.

1. Hoeveel mannen, respectievelijk vrouwen vroegen én kregen in het kader van deeltijds werk een premie? Op welke gronden werden weigeringen geformuleerd?
2. Hoeveel mannen, respectievelijk vrouwen vroegen én kregen een premie voor enerzijds deeltijdse en anderzijds voltijdse beroepsloopbaanonderbreking? Op welke gronden werden weigeringen geformuleerd?
3. Wat is het procentueel aandeel in de beroepsloopbaanonderbreking volgens de criteria opvoeding kinderen, bijscholing en palliatieve zorg, uitgesplitst naar mannen en vrouwen?
4. Bestaat er een verslaggeving of een evaluatierapport over de werking van de infofoon die met het oog op deze premies bij de administratie werd geïnstalleerd?

Antwoord

Als bijlage vindt het Vlaams parlementslid de statistische gegevens betreffende de vragen 1, 2 en 3. Het totaal aantal aanvragen en goedkeuringen bedraagt per 7 maart 1996 respectievelijk voor de privé-sector 5.069 aanvragen en 3.972 goedkeuringen, en voor de openbare sector 1.565 aanvragen en 922 goedkeuringen.

De weigeringsbeslissingen (vraag 1 en 2) werden genomen op grond van de reglementering en gemotiveerd

meegedeeld aan de aanvragers. De weigeringsgronden hebben voornamelijk betrekking op:

- het ontbreken van een bedrijfsplan of erkende CAO;
- de reservatieperiode;
- niet werkzaam in het Vlaams Gewest of in de Vlaamse openbare sector;
- aanvragen premie kinderopvang ouder dan 3 jaar;
- reeds voorheen gestart met loopbaanonderbreking of deeltijds werken en geen nieuwe arbeidsduurvermindering;
- verplichte vervanging bij palliatieve zorg;
- overstap van voltijdse loopbaanonderbreking naar halftijdse loopbaanonderbreking.

De telefonische opvang werd georganiseerd binnen de afdeling en gespreid over ten minste vier personeelsleden die vertrouwd zijn met de reglementering via een automatische doorverbinding bij afwezigheid. Een infofoon werd als dusdanig dus niet georganiseerd wegens personeelsredenen. Niettegenstaande de zeer talrijke telefonische verzoeken vanaf vooral het jaar 1995, werden geen specifieke klachten gemeld.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

Vraag nr. 72 van 19 februari 1996 van de heer JOS STASSEN

Milieuconvenanten – Oudenaarde-Aalst en Sint-Niklaas-Dendermonde

De meeste gemeenten hebben al sedert eind 1992 een milieuconvenant afgesloten met de administratie Leefmilieu. In ruil voor subsidiëring hebben de gemeenten zich ertoe geëngageerd:

- a) de gemeentelijke milieuraad op te richten en te consulteren;
- b) binnen vijf jaar een gemeentelijk natuurontwikkelingsplan op te stellen;
- c) jaarlijks een milieubeleidsplan voor het beginnende jaar voor te leggen aan de gemeenteraad, na voorafgaande consultatie van de gemeentelijke milieuraad;
- d) een gemeentelijk containerpark in te richten en de gemeentelijke afvalophalendienst beter te structureren;
- e) al dan niet in samenwerking met een buurgemeente een gemeentelijke milieuconsulent in dienst te nemen.

Graag kreeg ik voor de kiesarrondissementen Oudenaarde-Aalst en Sint-Niklaas-Dendermonde een overzicht van de mate waarin de gemeenten, die toch vrijwillig de milieuconvenant hebben ondertekend, hun engagementen naleven.

1. Welke gemeenten hebben geen milieuconvenant afgesloten en om welke redenen ?
2. Welke gemeenten voldoen aan alle verplichtingen en sedert wanneer ?
3. Welke gemeenten voldoen nog niet aan welke verplichtingen en waarom niet ?
4. Welke sancties heeft de minister ondertussen al genomen ten opzichte van de gemeentebesturen die nog in gebreke zijn gebleven ?
5. Tegen welke uiterste datum zullen alle gemeenten van de arrondissementen Aalst-Oudenaarde en Sint-Niklaas-Dendermonde die de milieuconvenant hebben ondertekend, aan hun vrijwillige engagementen voldoen ?

Antwoord

1. De meeste gemeenten hebben reeds eind 1991 de overeenkomst inzake het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid afgesloten met ingang van 1 januari 1992. Voor de arrondissementen Oudenaarde-Aalst en Sint-Niklaas-Dendermonde gaat het om alle gemeenten behalve Kruishoutem, Lierde, Waasmunster, Wortegem-Petegem en Horebeke. Voor Kruishoutem, Lierde en Waasmunster loopt de overeenkomst sinds 1 januari 1993, voor Wortegem-Petegem sinds 1 januari 1994. Horebeke is één van de veertien Vlaamse gemeenten die het convenant niet hebben afgesloten. Aangezien het convenant een vrijwillige overeenkomst betreft, is aan deze gemeenten nooit gevraagd de niet-toetreding te motiveren.
- 2 en 3. Aangezien het convenant nog loopt tot 31 december 1996, ligt het voor de hand dat de meeste gemeenten nog niet volledig klaar zijn met de uitvoering van de verplichtingen, waaraan zij pas op die datum moeten voldoen.

Per gemeente is de stand van zaken voor de opmaak van het GNOP (Gemeentelijk Natuurontwikkelingsplan) de volgende :

- Herzele heeft nog steeds geen erkende auteur, doch de aanstelling ervan is lopende ;
- 23 gemeenten zijn bezig met het inventariseren en het opstellen van de knelpuntenanalyse (Brakel, Sint-Niklaas, Sint-Lievens-Houtem, Sint-Gillis-Waas, Ronse, Temse, Dendermonde, Zele, Stekene, Aalst, Ninove, Zottegem, Waasmunster, Lebbeke, Lede, Kruishoutem, Kruibeke, Lierde, Kluisbergen, Geraardsbergen, Berlare, Buggenhout, Erpe-Mere) ;
- 9 gemeenten nemen beleidsopties en werken het actieplan uit (Wortegem-Petegem, Wichelen, Wetteren, Zwalm, Beveren, Laarne, Maarkedal, Harnine, Oudenaarde) ;
- 4 gemeenten hebben het GNOP ingediend bij Aminal : Lokeren wordt op 8 maart 1996 beoordeeld, Denderleeuw en Zingem zijn beoordeeld en er werd om bijkomende informatie gevraagd

(bij Zingem is dit gering en vooral omtrent de beleidsintenties, bij Denderleeuw ontbreken er echter essentiële onderdelen in het GNOP), Haaltert heeft sinds 23 oktober 1995 een goedgekeurd GNOP en er is ook opvolging in de gemeente merkbaar.

De oprichting van een gemeentelijke adviesraad voor milieu en natuur is in alle betrokken gemeenten gerealiseerd.

Inzake het beschikken over gemeentelijk personeel dat het gemeentebestuur bijstaat bij het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid en/of de participatie aan een intergemeentelijk deskundigenteam (artikel 4 van het milieuconvenant), zijn een aantal gemeenten in gebreke gebleven. In het beschouwde gebied is dit het geval voor de gemeente Zwalm.

Sommige gemeenten zijn er niet in geslaagd jaarlijks een beleidsnota betreffende het gemeentelijk milieu- en natuurbeleid (artikel 3) in te dienen. In 1993 waren dat de gemeenten Erpe-Mere, Kluisbergen en Sint-Gillis-Waas. Deze gemeenten hebben de toelage op basis van artikel 7 niet ontvangen voor het jaar 1994. In 1994 werd er geen beleidsnota voorgelegd door de gemeenten Denderleeuw, Lierde en Zwalm. Deze gemeenten hebben de toelage op basis van artikel 7 niet ontvangen voor het jaar 1995. In 1995 heeft mijn administratie geen beleidsnota ontvangen van de gemeenten Herzele en Zwalm.

Wat de selectieve inzameling van klein gevaarlijk afval (KGA) betreft – artikel 12, de aanleg en exploitatie van een containerpark – artikel 13, en de gescheiden inzameling van de droge recycleerbare materialen (droge fractie) of van groente-, fruit- en tuinafval (GFT of natte fractie) is de situatie de volgende : alle gemeenten binnen de kiesarrondissementen Oudenaarde-Aalst en Sint-Niklaas-Dendermonde zamelen selectief KGA in. In beide voormelde kiesarrondissementen zijn 20 operationele containerparken, waarvan twee in Dendermonde. Vijf gemeenten zamelen de droge recycleerbare materialen of de GFT-fractie selectief in overeenkomstig de voorwaarden van het milieuconvenant, namelijk Buggenhout, Maarkedal, Oudenaarde, Ronse en Sint-Niklaas. Wanneer de gemeenten niet voldoen aan de bepalingen van het milieuconvenant worden zij niet gesubsidieerd.

4. Aangezien het om een vrijwillige overeenkomst gaat, zijn er in het convenant geen sancties opgenomen. Het niet nakomen van een verplichting die in één van de artikelen wordt bepaald, kan dan ook enkel tot gevolg hebben dat de betrokken gemeente geen aanspraak kan maken op de toelage waarin door dat artikel wordt voorzien. Bij het niet-naleven van de verplichtingen uit de artikelen 3, 4 en 5, waar geen afzonderlijke toelage tegenover staat, wordt de in hoofdstuk III bepaalde forfaitaire toelage niet uitbetaald.
5. Aangezien de overeenkomst afloopt op 31 december 1995, is het duidelijk dat de gemeenten op die datum aan alle verplichtingen van het convenant moeten voldoen.

Vraag nr. 73
van 19 februari 1996
van de heer JOS STASSEN

Vos – Reïntegratie

In de plaatselijke pers van Oost-Vlaanderen verdedigen jagerskringen met de regelmaat van een klok het systematisch bejagen van de vos. Ze gebruiken steeds dezelfde argumenten. Die dieren zouden nu terug zijn in deze streek omdat ze zouden zijn uitgezet door groene groepen. Ze zouden zich nu voortplanten als ratten, een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de grondbroedende vogels veel schade berokkenen.

Andere kringen beweren dat de vos nu opnieuw deze streek aan zijn verspreidingsgebied heeft toegevoegd om totaal andere redenen. Vanaf het ogenblik dat de overheid de hondsdolheid is beginnen te bestrijden met een vaccinatieproces via lokaas en men gestopt is met het systematisch vergassen van alle vossenburchten, is het vossen- en dassenbestand in Wallonië zo sterk uitgebreid dat de vos emigreert naar onder meer het zuiden van Oost-Vlaanderen. Het systematisch bejagen van de vos is dan geen oplossing voor het probleem, maar schept alleen maar een lege ruimte die steeds door andere nieuwkomers zal worden bezet, waarbij het rijke voedselaanbod de voortplanting van de inwijkelingen stimuleert. De vos zal dus hoe dan ook zijn rol van opruimer van zwakke, oude, uitgezette of zieke prooidieren blijven spelen, of de jagers dat nu prettig vinden of niet. Slechts het dulden van een aantal vossen volgens het beschikbare voedsel, zal de immigratie vanuit Wallonië stoppen.

Beschikken de diensten van de minister over betrouwbare gegevens die de tweede stelling staven? Behoort de ecologische rol van de vos in het ecosysteem van het platteland tot de verplichte examenstof voor het jachtbrevet?

Welke initiatieven heeft de minister genomen om de jacht op de vos, onder meer via het wijzigen van het afschotplan van de wildbeheersingseenheden, zo aan te passen dat de vos opnieuw zijn rol kan spelen in de ecosystemen van het platteland?

Welke initiatieven heeft de minister genomen om de plattelandsbevolking te helpen zich aan te passen aan de nieuwe aanwezigheid van de vos in hun dagelijkse leefomgeving?

Antwoord

In jagerskringen wordt beweerd dat de expansie van de vos, onder meer in de provincie Oost-Vlaanderen, minstens gedeeltelijk te wijten zou zijn aan het uitzetten ervan, alhoewel men in deze kringen erkent niet over harde bewijzen te beschikken.

Het is bekend dat de vossenpopulaties in Vlaanderen de laatste jaren toenemen, wat tot toenemende discussies tussen jagers en natuurbeschermers heeft geleid.

Om van deze expansie een objectief beeld te krijgen werd vorig jaar met de Universiteit van Antwerpen een overeenkomst afgesloten waarbij gedurende een periode van vier jaar onderzoek zou worden verricht naar de verspreiding van de vos in Vlaanderen.

Eventuele nieuwe maatregelen m.b.t. bejaging van de vos kunnen maar in overweging worden genomen rekening houdende met de conclusies van de bovenvermelde studie. Overeenkomstig de huidige regelgeving is een afschotplan alleen voor de bejaging van grof wild vereist.

De ecologie van de vos behoort tot het programma van het jachtexamen.

Overigens ben ik ervan overtuigd dat de plattelandsbevolking voldoende soepelheid aan de dag zal leggen om zich aan te passen aan de nieuwe of verhoogde aanwezigheid van de vos in hun leefomgeving.

Vraag nr. 74
van 19 februari 1996
van de heer JOS STASSEN

Bouw- en milieuvergunningen – Aanplakking

In sommige gemeenten is het de gewoonte de berichten van huwelijksbeloften aan te plakken in een kast die zo is opgesteld dat de berichten vanop het voetpad gemakkelijk te lezen zijn, zoals wettelijk voorgeschreven.

Officiële berichten over een openbaar onderzoek in verband met bouw- en of milieuvergunningen en officiële beslissingen in verband met die aanvragen, worden in sommige gemeenten echter aangebracht aan de binnenkant van een venster van het gemeentehuis dat een aantal meters van het voetpad verwijderd is. Als gewone voorbijganger kan men die berichten niet lezen en men moet al ostentatief voor het venster gaan staan wil men de affiches kunnen raadplegen. Volgens mij respecteert het college van burgemeester en schepenen de wettelijke voorschriften niet naar de geest en zelfs niet naar de letter.

1. Moeten ook de officiële berichten in verband met de bouwvergunningen en de milieuvergunningen in een berichtenkast worden aangebracht langs de openbare weg, op zodanige wijze dat de berichten vanop het voetpad kunnen worden gelezen?
2. Heeft de minister de gemeenten reeds op die verplichting gewezen?
3. Kunnen de inwoners het feit dat die berichten niet van op het voetpad leesbaar zijn inroepen als procedurefout tegen de openbaarheid van het onderzoek?

N.B.: deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

1. Wat de milieuvergunningen aangaat, moeten officiële berichten (openbaar onderzoek, beslissingen over vergunningsaanvragen) worden aangeplakt conform de bepalingen van artikel 17, § 2 en artikel 31 van titel I van het Vlareem. Deze artikelen bepalen onder meer:

"De bekendmaking wordt tijdens de gehele duur van de aanplakking in goed zichtbare en goed leesbare staat gehouden".

Deze berichten dienen dus altijd goed leesbaar te zijn.

2. De voorschriften met betrekking tot de milieuvergunningaanvragen zijn voldoende duidelijk. Het administratief toezicht valt uiteraard onder de bevoegdheid van Binnenlandse Aangelegenheden.
3. Wanneer berichten in verband met een openbaar onderzoek niet leesbaar zijn, betekent dit een inbreuk op de bepalingen van artikel 17 van titel I van het Vlareem. Het is dus mogelijk dat deze handelwijze de normale procedure van het openbaar onderzoek heeft verstoord.

Of dit feit als een procedurefout kan worden ingeroepen, zal geval per geval moeten worden beoordeeld.

Vraag nr. 75
van 28 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

MINA-fonds – Rekeningen

Het MINA-fonds maakt deel uit van de rechtspersoon en het vermogen van de Vlaamse Gemeenschap.

Zijn uitvoeringsrekening moet dus in de algemene rekening van de Vlaamse Gemeenschap integreerbaar zijn.

Dit blijkt niet het geval te zijn.

Welke maatregelen zijn tot op heden getroffen om aan deze situatie een einde te stellen ?

Zijn de rekeningen van het MINA-fonds op dit ogenblik integreerbaar in de algemene rekening van de Vlaamse Gemeenschap ?

Antwoord

Het MINA-fonds maakte de rekeningen 1991 tot en met 1994 op volgens de instructies en modellen die door het departement Algemene Zaken en Financiën waren ter beschikking gesteld.

Ingevolge opmerkingen van het Rekenhof werd in 1995 een werkgroep samengesteld (Rekenhof – Algemene Zaken en Financiën – MINA-fonds) om de vastgestelde onvolkomenheden te verhelpen.

Inmiddels werden de rekeningen 1991 tot en met 1994 opnieuw opgesteld volgens de afspraken gemaakt in de werkgroep.

Ze zijn reeds opnieuw ingediend bij het departement Algemene Zaken en Financiën en zijn in deze versie integreerbaar in de algemene rekening van de Vlaamse Gemeenschap.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
 BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 23
van 19 februari 1996
van mevrouw NELLY MAES

Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Kritiek Rekenhof

Voor de renovatie van de gebouwen aan het Martelaarsplein in Brussel in opdracht van de Vlaamse regering, werden de procedures niet strikt gevolgd.

Zo was het Rekenhof van oordeel dat de concurrentie onvoldoende kon spelen en dat de prijs hierdoor onnodig hoog was. Zo werden voor 1,3 miljard frank werken toegekend die door de dienst Gebouwen op 744 miljoen frank werden geschat.

Heeft de regering hiervoor een sluitende verklaring ?

Tevens zou de regering zich verbonden hebben tot het realiseren van woningen in bepaalde delen van de gebouwen waar in de praktijk kantoren werden opgericht ; dit zou tegen de afspraken in zijn gebeurd.

Tot hoeveel woongelegenheden had de regering zich verbonden ? Hoeveel werden er gebouwd ?

Hoeveel bedraagt het percentage woongelegenheden versus kantoren ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

1. Prijsvorming

De offerte werd onderzocht door de bouwtechnische werkgroep, die tot het besluit kwam dat de prijsofferte als aanvaardbaar kon worden beschouwd, rekening houdende met de plaats- en projectgebonden factoren die een prijsverhogend effect hebben tegenover een gewoon kantoorgebouw. Het betreft onder andere de keuze van het Martelaarsplein (= kostelijke renovatiewerken) en het afwerkingsniveau van de constructie gelet op de bestemming.

Als vergelijkingsbasis neemt het Rekenhof een nota waarin een ruwe raming werd opgemaakt door de afdeling Gebouwen in 1990, zonder kennis van programma, plannen of eisen van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen. Daartegenover staat de analyse van de bouwtechnische werkgroep die, na een analyse van de prijzen op basis van een gedetailleerde opmeting van alle werken, besluit dat de prijs als aanvaardbaar kan worden beschouwd.

Het getuigt van weinig realiteitszin vanwege het Rekenhof op basis van dergelijke vergelijkingen conclusies te gaan trekken.

2. Aantal woongelegenheden

In het protocol van 3 oktober 1990 tussen de Vlaamse Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de huisvesting van de ministeriële kabinetten van de Vlaamse Executieve op het Martelaarsplein in Brussel, werd inderdaad bepaald dat de Vlaamse Gemeenschap het noordergebouw zal inrichten als zetel van de Vlaamse Executieve, met inbegrip van het kabinet van de voorzitter van de Vlaamse Executieve, het zuidgebouw voorbouw zal inrichten voor huisvesting en de achterbouw als administratieve ruimte voor de kabinetten.

In dit protocol is nergens sprake van het aantal woongelegenheden.

De bouwvergunning, die destijds nog werd aangevraagd door de Regie der Gebouwen, directie Brussel – Hoofdstad, werd afgeleverd op 21 oktober 1991 op basis van een voorontwerp opgemaakt door het architectenbureau Peeters.

De voorbouw van blok 6/10 (= zuidgebouw) is op deze plannen volledig ingevuld als appartementen - studio's :

- begane grond : twee appartementen, waarvan één met slaapkamers uitvend op de Handelsgalerij en twee studio's ;
- 1ste en 2de verdieping : telkens twee ruime appartementen ;
- 3de verdieping (dakverdieping) : 2 appartementen.

Bij de uitvoering werd aan het concept van het gebouw niets veranderd : de gevelarchitectuur, het dakenplan, de Handelsgalerij, de ingang tot de bureelzone, forum en wintertuin, de liften, ... werden uitgevoerd zoals op het goedgekeurde voorontwerp, waarbij voor de gevelarchitectuur nauw werd samenwerkt met de Commissie voor Monumenten en Landschappen.

Ook het principe van appartementen in de voorbouw werd behouden, maar de interne verdeling en indeling van de appartementen werd aangepast.

- a) In het voorontwerp, door stedenbouw goedgekeurd, is de toegang via het Martelaarsplein beperkt tot een klein appartement op de gelijkvloerse verdieping. De andere appartementen op de begane grond en die op de verdieping hebben geen ingang op het Martelaarsplein, maar in de Handelsgalerij, respectievelijk Zilverstraat.

Het plan van de gelijkvloerse verdieping werd daarom aangepast, waarbij de hoofdingang van de appartementen op het Martelaarsplein komt en een doorgang wordt gecreëerd naar de liften, links en rechts in de voorbouw, die de appartementen op de verdiepingen bedienen.

Op de gelijkvloerse verdieping blijven hierbij twee ruime hoekappartementen bewaard, een klein appartement uitvend op de Zilverstraat en een klein appartement met woonkamer uit-

vend op de wintertuin, en zijn als dusdanig uitgevoerd, als appartement uitgerust en ter beschikking gesteld van de Vlaamse ministers als appartement.

- b) Op de eerste verdieping werd de aanpassing onder punt a) verder doorgevoerd.

Het grote hoekappartement Zilverstraat-Martelaarsplein werd herschikt en uitgerust als ambtswoning van de minister vice-president.

Als privé-appartement en ter beschikking van de minister vice-president werd bovendien het tweede hoekappartement kant Handelsgalerij ingericht.

Elk van deze appartementen heeft een afzonderlijke toegang via de liften.

- c) Op de tweede verdieping werd nagenoeg dezelfde schikking aangenomen als op de eerste verdieping.

Het grote appartement is uitgerust en wordt gebruikt als ambtswoning door Vlaams minister Martens.

- d) De derde verdieping is niet geschikt als woning : op deze verdieping is er alleen natuurlijk licht via daklantaarns.

Deze verdieping wordt dan ook ingenomen door kantooruimte.

- e) Bijkomend heeft de Vlaamse Gemeenschap een privé-appartement ingericht in de noordvleugel voor de minister-president van de Vlaamse regering en twee kleine appartementen (studio's) respectievelijk in blok 5 (Zilverstraat-Kreupelenstraat) en in blok 12 (Anjelierenstraat).

Ik meen dan ook dat bij de inrichting van voormelde gebouwen maximaal rekening werd gehouden met het protocol.

Vraag nr. 26 van 26 februari 1996 van de heer FRANS WYMEERSCH

Ziekenhuizen Waasland – Toekomst

In de regio Waasland is er het probleem van de reorganisatie van het AZ Maria Middelaars, met al haar "bijziekenhuizen" en de organisatie en samenwerking van de verschillende ziekenhuizen onderling. Zoals de situatie op dit ogenblik evolueert, ziet het er naar uit dat enkel de stad Sint-Niklaas een volwaardige ziekenhuisfunctie zal hebben. De discussie rond het al dan niet blijven van het ziekenhuis in Beveren, heeft de specifieke situatie nogmaals aangetoond. Een uitgebreide subregio als het Waasland heeft mijn inziens meer nodig dan een megacampus. De vestiging van een ziekenhuis in het oosten, zowel als in het noorden van de regio blijft noodzakelijk, te meer daar er voor een uitbreiding van de ziekenhuiscampus in Sint-Niklaas geen ruimtelijke mogelijkheden meer zijn, terwijl dat buiten Sint-Niklaas nog wel het geval is.

1. Wat is de specifieke toestand en toekomst m.b.t. het ziekenhuis in Beveren en wat heeft de minister

gedaan om hier een vestiging, eventueel met beperkt aanbod aan diensten, te behouden ?

- Idem voor het ziekenhuis te Sint-Gillis-Waas ? Hier is er een perfecte mogelijkheid tot uitbreiding van de bestaande diensten met een moderne eerstehulpdienst en 100-dienst, in de nabijheid van de expresweg Antwerpen-kust en de E-17. Er zijn ook aanpalende terreinen die mogelijkheden bieden voor de aanleg van een helihaven voor snelle ingrepen.

Antwoord

Laat mij vooraf stellen dat de organisatie van de ziekenhuizen in handen ligt van de raad van beheer van deze ziekenhuizen en dat ik als minister daarin geen enkele verantwoordelijkheid draag en ook geen beslissingen kan nemen.

Vertrekkende vanuit deze bemerking en ingaande op de twee specifieke vragen kan ik het volgende antwoorden.

- Sinds enkele jaren is er binnen de ziekenhuissector een trend tot verdere schaalvergroting en centralisatie aan de gang. Hierbij wordt een minimale grootte noodzakelijk geacht om op termijn als ziekenhuis te overleven. Door de fusie van ziekenhuizen wordt een groter draagvlak gecreëerd, zowel op financieel-economisch vlak als voor de verdere uitbouw van een kwalitatieve zorgverlening voor de bevolking. Om deze doelstellingen ten volle te kunnen realiseren, streven de meeste fusieziekenhuizen naar een architectonische integratie van de ziekenhuisactiviteiten op één campus. Bij een exploitatie van ziekenhuisactiviteiten op twee of meer campussen gaat immers het schaalvergrotingseffect deels verloren en hiermee ook de te verwachten verbeterde efficiëntie en kwaliteitsverhoging. Het is in dat kader dat de herstructurering van het fusieziekenhuis M. Middelaes dient gesitueerd te worden.

Over de leefbaarheid op termijn van deze ziekenhuis-campus als een afzonderlijk onderdeel van het fusieziekenhuis, zijn er ernstige vragen gerezen.

De raad van beheer van het fusieziekenhuis is in zijn zitting van 7 december 1995 tot het besluit gekomen dat het om medisch-kwalitatieve en om bedrijfseconomische redenen niet verantwoord zou zijn het fusieziekenhuis A.Z. Maria Middelaes op twee campussen uit te bouwen.

Momenteel onderzoekt mijn administratie in hoeverre het aantal bedden en functies dat bestemd was voor de campus Sint-Anna, kan overgebracht worden naar de campus Sint-Niklaas.

Een belangrijk element dat in het onderzoek zal meespelen is de spreiding van ziekenhuizen. Dit is echter iets dat niet vanuit lokaal standpunt of zuiver regionaal kan worden benaderd. Een reorganisatie van het ziekenhuisaanbod in een regio dient ook te worden bekeken in samenhang met het ziekenhuisaanbod in de omliggende regio's.

Anderzijds onderzoekt het ziekenhuis Maria Middelaes mogelijke alternatieven voor de campus

Beveren, namelijk de exploitatie van een aantal chronische en subacute diensten :

- de mogelijkheid voor een volwaardige polykliniek ;
- daghospitalisatie ;
- eventueel reconversie van een aantal ziekenhuisbedden naar RVT-bedden ;
- dagopvangcentrum voor bejaarden ;
- revalidatiecentrum.

Binnen het algemeen sociaal-economisch en reglementair kader zal ik niet nalaten deze mogelijke reconversies te subsidiëren. Naast de uitbouw van hoogwaardige kwalitatieve gezondheidsvoorzieningen, blijft immers ook de uitbouw noodzakelijk van een gezondheidsinfrastructuur op menselijke schaal.

- De ministeriële beslissing om op termijn over te gaan tot de sluiting van de Sint-Helenakliniek in Sint-Gillis-Waas dateert reeds van 19 oktober 1987. In het ministerieel besluit van 12 juni 1991 waarbij de toelating werd verleend voor de vorming van een fusie tussen dit ziekenhuis en het AZ Maria Middelaes in Sint-Niklaas, is deze toekomstoptie herbevestigd geweest. Ook deze herstructurering dient te worden gesitueerd in het hierboven geschetste kader.

Een uitbreiding van de bestaande eerstehulpverlening op deze campus is hier dan ook niet aan de orde. Bovendien is de campus te klein en beschikt hij niet over de nodige infrastructuur, de nodige diensten en personeel, voor de uitbouw van een verdere gespecialiseerde eerstehulpverlening.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 111
van 19 februari 1996
van de heer JOS STASSEN

Bouw- en milieuvergunningen – Aanplakking

Zie :
Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling
Vraag nr. 74
van 19 februari 1996
van de heer Jos Stassen
Blz. 429

Antwoord

Artikel 6, § 1 van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en openbaarmaking van de bouwaanvragen (gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 16 maart 1983) bepaalt dat het bericht wordt aangeplakt door het gemeentebestuur "op de gewone plaatsen". Bij mijn weten geeft de ste-

debouwwet geen nadere aanduidingen. Ik kan hieromtrent vanuit mijn bevoegdheid geen verdere informatie verstrekken.

Vraag nr. 112
van 18 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Voetgangersbrug A12 Brussel-Boom – Nut

Op de A12, Brussel-Boom werd een aantal jaren geleden een voetgangersbrug gebouwd, zowat ter hoogte van de Nationale Plantentuin in Meise, in de richting van Brussel.

Geregeld kom ik daar voorbij en nog nooit zag ik één enkele persoon van deze overgang gebruik maken.

1. Was er een bepaalde reden om deze brug aan te leggen, zoals bijvoorbeeld een verzoek van het gemeentebestuur of van omwonenden ?
2. Werd ooit nagegaan of de brug aan een behoefte voldoet, bijvoorbeeld door een telling van eventuele gebruikers ?
3. Wat is de kostprijs van dit werk ?

Antwoord

1. Op de verwezenlijking van deze brug werd enerzijds aangedrongen door het gemeentebestuur van Meise, opdat voor de inwoners van Meise-centrum het sportcentrum De Nekker gemakkelijk bereikbaar zou zijn. Anderzijds door de omwonenden, uit de wijk Potaarde, omwille van de verbinding met Meise-centrum, vooral voor de schoolgaande jeugd.
2. Door de rijkswacht werd geregeld vastgesteld dat inwoners te voet of met de fiets aan de hand, ter hoogte van de huidige voetgangersbrug de autosnelweg overstaken. Deze levensgevaarlijke situatie werd door de bouw van de brug verholpen.
3. De totale kostprijs bedraagt 20.566.307 frank.

Vraag nr. 113
van 26 februari 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Gewicht vrachtwagens – Controles

Onlangs nog heeft de rijkswacht op een aantal wegen controles uitgevoerd om na te gaan of vrachtwagens het toegelaten gewicht niet overschrijden. Daarbij bleek dit inderdaad bij vele vrachtwagens het geval te zijn. Dit geeft op vele autosnelwegen aanleiding tot spoorvorming, wat oorzaak kan zijn van ernstige ongevallen.

Anderzijds wordt momenteel langs de autosnelwegen in bijkomende weegschalen voorzien, die het mogelijk moeten maken om het gewicht van de door vrachtwagens vervoerde lasten na te gaan.

Toch ontsnappen nog zeer vele voertuigen aan dergelijke controles, omdat zij geen gebruik maken van de autosnelwegen om hun vracht ter bestemming te brengen. Zij dragen aldus bij tot de beschadiging van het

wegennet binnen vele gemeenten, zonder dat de plaatselijke besturen die het onderhoud van dit wegennet moeten verzekeren hiervoor op subsidiëring door de overheid kunnen rekenen.

1. Worden de controles op het gewicht van de vrachtwagens het hele jaar door uitgevoerd of gebeurt dit enkel op bepaalde tijdstippen ? Hoeveel controles werden uitgevoerd in de loop van 1993, 1994 en 1995 ? In hoeveel gevallen moest een gedeelte van de vracht worden afgeladen ?
2. Wat was het percentage van de buitenlandse vrachtwagens die aan dergelijke controles werden onderworpen ? Werden deze vrachtwagens ook verplicht een gedeelte van de vracht op een ander voertuig over te laden ?
3. In de naburige landen mogen de vrachtwagens een zwaardere lading per as vervoeren, zodat zij wellicht in eigen land niet kunnen bestraft worden. Wordt met dit argument bij de controles rekening gehouden, of dienen deze vrachtwagens zich bij het door kruisen van ons land te schikken naar de Belgische reglementering inzake toegelaten gewicht ?
4. Hoeveel weegtoestellen zijn er momenteel langs de Belgische autosnelwegen geïnstalleerd ? Gaat het om vaste installaties of om verplaatsbare ? Hoeveel nieuwe weeginstallaties worden weldra aangebracht langs de wegen in Vlaanderen ? Gaat het om installaties die uitsluitend dienen om controles uit te oefenen langs de autosnelwegen, of zijn daar installaties bij die langs andere rijkswegen of plaatselijke wegen controles mogelijk maken ?
5. Welke gewichtsnormen gelden voor de rijkswegen en de plaatselijke wegen met druk verkeer ? Hoeveel controles werden hier uitgevoerd in de loop van 1993, 1994 en 1995 ?

Antwoord

- 1 + 2 + 3. De controles op het gewicht van vrachtwagens worden uitgevoerd door de rijkswacht. Het antwoord op de vragen 1, 2 en 3 kan dus alleen door deze organisatie worden gegeven.
4. De administratie Wegen en Verkeer beschikt reeds, of zal in ieder geval in 1996 beschikken over asweeginstallaties in elke afdeling van haar administratie.

Afdeling Wegen Vlaams-Brabant

Momenteel zijn er twee weegplaatsen operationeel :

- A3/E40 Brussel-Luik in Honsem – verplaatsbaar type – in beide richtingen ;
- A7/E19 Brussel-Parijs in Halle – verplaatsbaar type – in de richting Parijs.

De hiernavolgende asweeginstallaties worden operationeel in de loop van 1996 :

- A7/E19 Brussel-Parijs in Ruisbroek – vast type – in de richting Brussel ;

- A3/E40 Brussel-Luik in Honsem – vast type – in de richting Brussel ;
- A2 Bertem-Lummen in Bekkevoort – vast type – bedient A2 en N2 Leuven-Diest ;
- N21/N211 in Machelen (toegang Brucargo) – vast type – bedient :
 - A1/E19 Brussel-Mechelen-Antwerpen
 - N21 Brussel-Haacht
 - N211 Steenokkerzeel-Vilvoorde ;
- N26 Leuven-Mechelen in Herent – vast type.

Afdeling Wegen Antwerpen

Momenteel is er één asweeginstallatie operationeel :

- E19 Brecht – vast type – richting Breda.

Volgende installaties worden momenteel gebouwd :

- E19 Minderhout – vast type – richting Antwerpen ;
- E313 Ranst – vast type – richting Hasselt ;
- E313 Ranst – vast type – richting Antwerpen.

Installatie in uitvoering op 15 maart 1996 :

- Kruising A12/R2 Frans Thysmanstunnel.

Naargelang de beschikbare kredieten en andere prioriteiten zal de bouw van een installatie op de A12 in Ruisbroek opgenomen worden in het programma 1996.

Afdeling Wegen Oost-Vlaanderen

Momenteel zijn er twee asweeginstallaties operationeel :

- E40 in Wetteren – vaste installatie – richting kust ;
- E17 in Gentbrugge – vaste installatie.

In de loop van 1996 zullen volgende asweeginstallaties in gebruik worden genomen :

- E17 in Kalken – vaste installatie – richting Antwerpen ;
- E40 in Wetteren – vaste installatie – richting Brussel.

Het bouwkundige gedeelte van de asweeginstallaties is afgewerkt, maar de weegtoestellen dienen nog te worden geplaatst :

- N49/R4 in Zelzate – vaste installatie ;
- E40 in Aalter – vaste installatie ;
- E17 in Kruishoutem – vaste installatie.

In de loop van 1996 is de aanbesteding gepland voor de bouw van een weeginstallatie ter hoogte van het kruispunt N60/N8 in Oudenaarde.

Afdeling Wegen West-Vlaanderen

Er zijn momenteel twee installaties voltooid maar nog niet operationeel :

- E17 Kortrijk (AWP-post) – vaste installatie ;
- A18 Jabbeke (AWP-post) – vaste installatie.
(AWP = autowegenpolitie)

Twee installaties zijn in uitvoering :

- A18 in Westkerke parking – richting Jabbeke – vaste installatie ;
- A17 afrit nr. 6 in Rumbeke – richting Kortrijk.

Afdeling Wegen Limburg

Momenteel zijn er vier asweeginstallaties in het stadium van afwerking maar nog niet operationeel :

- drie langs de autosnelwegen – vaste installaties ;
- één langs de gewestwegen – vaste installaties.

Gepland voor 1996 :

- twee nieuwe vaste asweeginstallaties langs gewestwegen.

Complementair aan de vaste installaties per provincie zullen ook enkele mobiele installaties in gebruik worden genomen in het Vlaams Gewest.

Alle installaties kunnen zowel vrachtverkeer van gewest- als autosnelwegen verwerken. Verdachte vrachtwagens worden immers reeds voorafgaandelijk door de rijkswacht onderschept en naar de dichtstbijzijnde weegbrug gevoerd. Het spreekt echter voor zich dat installaties langs autosnelwegen hoofdzakelijk bestemd zijn voor het vrachtverkeer op deze wegen, net zoals de installaties in de nabijheid van de overige rijkswegen.

5. Momenteel zijn er nog geen aswegers van het Vlaams Gewest in gebruik langs gewone gewestwegen. Langs gewone gewestwegen maakt de rijkswacht gebruik van weegbruggen van privé-instellingen, die normaliter voor handelsdoeleinden worden gebruikt.

De gewichtnormen zijn vermeld in volgende koninklijke besluiten (KB's) :

- a) KB 15 maart 1968

Hoogst toegelaten gewicht

- twee-assig motorvoertuig : 19 ton ;
- twee-assige aanhangwagen, uitgezonderd opleggers : 20 ton ;
- drie- of meerassig voertuig, uitgezonderd opleggers : 26 ton ;
- oplegger met één achteras : 21 ton ;
- oplegger met twee achterassen en meer : 32 ton ;
- gelede voertuigen : 38 ton.

Hoogst toegelaten gewicht per as : 13 ton

b) KB 16 november 1984

Maximum toegelaten massa M

De maximum toegelaten massa wordt uitgedrukt volgens de afstand tussen de eerste as en het midden van de achteras of achterassen (A).

$M \leq 12.000 + 4.330 A$, voor $A \leq 3$ m

$M \leq 17.000 + 2.700 A$, voor $A > 3$ m

Hoogst toegelaten massa per as

Voor een aangedreven as : 12.000 kg

voor een niet-aangedreven as : 10.000 kg

voor een tandem- of en tridem-as gelden lagere waarden volgens de onderlinge afstand van de assen.

**Vraag nr. 114
van 26 februari 1996
van de heer JOHAN MALCORPS**

*Bouwvergunningen Armand Reusensplein Brasschaat –
Onderzoek*

Vorig jaar heeft de minister de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur de opdracht gegeven een administratief onderzoek in te stellen tegen de gevolmachtigd ambtenaar voor de provincie Antwerpen. Dit naar aanleiding van onregelmatigheden, onder meer in de zaak van de bouwvergunning voor een bouwproject (bibliotheek met bijbehorende luxe-appartementen, winkels, hotel en ondergrondse parkeerruimte) aan het Brasschaatse Armand Reusensplein. In december zouden de resultaten van dat onderzoek aan de minister worden voorgelegd.

Is dit inderdaad gebeurd en zo ja, wat zijn de bevindingen van dit onderzoek en welke besluiten heeft de minister hieruit getrokken? Welke stappen heeft de minister reeds gezet om aan de bestaande wantoestanden een einde te stellen?

Antwoord

De secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur heeft mij de resultaten van het onderzoek inzake de bouwvergunning voor een bouwproject aan het Brasschaatse A. Reusensplein voorgelegd op 8 december 1995.

Uit het onderzoek blijkt dat volgende data belangrijk zijn :

- bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 wordt het gewestplan Antwerpen vastgesteld ;
- in 1990 wordt met betrekking tot het bouwproject een architectuurwedstrijd gehouden ;
- op 25 september 1992 keurt mijn voorganger het bijzonder plan van aanleg "Vagevuurvelden" goed.

Dit bijzonder plan van aanleg geeft zelf geen bouwhoogtes aan, maar verwijst in zijn voorschriften naar het bijgevoegd volumeplan. Dit geeft voor de verschillende gebouwen hoogtes op gaande van 3,30 meter tot 16 meter. Aangezien een BPA gedetailleerder is dan een gewestplan, dienen bouwaanvragen aan het BPA te worden getoetst ;

- op 20 april 1993 geeft het schepencollege rechtstreeks een bouwvergunning aan de NV Goedleven voor een gebouw met zes bouwlagen (in toepassing van artikel 46 van de stedenbouwwet) ;
- op 7 maart 1995 dient het schepencollege een verzoek in tot afwijking van het BPA in toepassing van artikel 51 van de stedenbouwwet, voor de bouwaanvraag van de NV Muyprou & Meganck, die de uitvoering van het project inmiddels van de NV Goedleven had overgenomen (een gebouw met zes bouwlagen) ;
- op 31 maart 1995 staat de gemachtigd ambtenaar deze afwijking toe ;
- op 11 april 1995 vergunt het schepencollege de bouwaanvraag van de NV Muyprou & Meganck.

Hieruit blijkt dat meerdere instanties rechtsreeks of onrechtstreeks bij dit dossier betrokken zijn geweest.

Uit het aan mij overgemaakte onderzoeksverslag blijkt verder dat :

- er geen directe aanwijzingen zijn in de richting van fraude ;
- er bij de afhandeling een aantal fouten zijn gebeurd ;
- op geen enkel ogenblik de indruk werd gewekt dat er feiten werden verzwegen ;
- het dossier verdere uitdieping verdient.

Uit dit onderzoek heb ik reeds de nodige conclusies getrokken.

Uit een verder onderzoek bij de verschillende provinciale afdelingen van ROHM (Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) is ondertussen gebleken dat niet kan worden ontkend dat bij de toepassing van artikel 51 een ruime interpretatie werd gegeven aan de wettelijke bepalingen ter zake. De reden hiertoe is het groot aantal totaal verouderde BPA's, die dringend aan herziening toe zijn omdat zij niet meer beantwoorden aan de criteria van een eigentijdse ruimtelijke ordening. Hiertoe zijn evenwel tijd en middelen nodig, waarover de betrokken gemeenten stellen niet altijd te beschikken.

Momenteel is een omzendbrief inzake de toepassing van artikel 51 van de stedenbouwwet in opmaak, met de bedoeling de bestaande onduidelijkheden in dit verband weg te werken. Inmiddels werden alle gemachtigde ambtenaren erop gewezen dat aan artikel 51 een limitatieve interpretatie zoals voorzien in de wet en de rechtspraak dient te worden gegeven.

Vraag nr. 115
van 28 februari 1996
van de heer FREDDY SARENS

Ring Willebroek – Wegverlichting

De ring rond Willebroek werd zopas opengesteld voor het verkeer. De werken hebben twee jaar geduurd.

Nu wordt vastgesteld dat het dossier van de wegverlichting nog niet klaar is, wat aanleiding geeft tot verkeersongevallen.

1. Hoe kan deze achterstand worden verklaard ?
2. Wanneer wordt dit dossier afgerond en wanneer zal de wegverlichting functioneren ?

Antwoord

1. De achterstand had te maken met het tekort aan kredieten op het goedgekeurd investeringsprogramma 1995. Pas na de begrotingswijziging kan het bestek worden afgewerkt. De werken werden aanbesteed op 16 november 1995.
2. De indienststelling van de verlichting mag worden verwacht vóór het bouwverlof 1996.

Vraag nr. 116
van 28 februari 1996
van de heer ERIK MATTHIJS

N49 Eeklo – Landbouwbruggen

Bij brief van 15 april 1994 meldde het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, departement Leefmilieu en Infrastructuur, administratie Wegeninfrastructuur en Verkeer Oost-Vlaanderen (gebouw Portalis, Bollebergen B2 – bus 12 te 9052 Zwijnaarde) aan de Stedelijke Landbouwwraad van Eeklo dat de middenbermdoorsteken van de N49, ter hoogte van het Aalstgoed, de Sint-Jansdreef en de Maroyendam in Eeklo, dienen afgesloten te blijven.

Belangrijk was de mededeling dat, om de hierdoor ontstane problemen op te lossen, volgende werken werden gepland :

- voor het jaar 1996 : bouwen van een landbouwbrug over de N49 (lokaal verkeer) ter hoogte van het Aalstgoed in Eeklo,
- voor het jaar 1997 : bouwen van een brug over de N49 (lokaal verkeer) ter hoogte van de Sint-Jansdreef in Eeklo.

Immers, bij de onteigeningsprocedure voor de aanleg van de N49 was aan de betrokken landbouwers met gronden aan beide zijden van de aan te leggen expresweg beloofd door het "comité van aanleg" dat zij te allen tijde ongehinderd de expresweg op die plaatsen (Maroyendam, Sint-Jansdreef, Aalstgoed) zouden kunnen oversteken, en dat aldus de exploitatie van hun bedrijf gegarandeerd zou blijven.

De gelijkgrondse aansluiting van de N9-N49 over de Maroyendam zal een oplossing voor de problematiek aan de Maroyendam betekenen.

De aanleg van de landbouwbruggen ter hoogte van de Sint-Jansdreef en het Aalstgoed betekent niet alleen een oplossing voor de ontstane exploitatieproblematiek van een twintigtal aan de expresweg grenzende landbouwbedrijven, maar heeft ook op toeristisch en mobiliteitsvlak vele voordelen, ze vormen namelijk een verbinding voor (schoolgaande) fietsers komende uit het noorden (Sint-Laureins en Kaprijke) met de scholenstad Eeklo. Zo kunnen de vele schoolgaande en recreatieve fietsers de gevaarlijke N434 (Peperstraat), die de expresweg kruist op het grondgebied Eeklo, vermijden.

Wat is de stand van zaken met betrekking tot het dossier van de landbouwbruggen ter hoogte van de Sint-Jansdreef en het Aalstgoed ?

Antwoord

De uitbouw van de hoofdtransportas behoort tot de prioriteiten ; hierbij wordt voorrang verleend aan het vak van de N49 Antwerpen-Zelzate tot aan de westelijke oever van de R4.

Mede gelet op de budgettaire beperkingen volgt daaruit dat de verdere uitbouw van de N49 ten westen van Zelzate alleszins niet vóór 1998 kan geprogrammeerd worden.

Vraag nr. 117
van 28 februari 1996
van de heer GEORGES CARDOEN

Bouwvergunning – Beroep gemachtigd ambtenaar

Wanneer een bouwvergunning wordt geweigerd, kan de indiener van de bouwaanvraag beroep aantekenen bij de bestendige deputatie. Soms wordt dit beroep ook ingewilligd en wordt de bouwaanvrager dus in het gelijk gesteld.

Het valt mij echter recentelijk op dat de gemachtigd ambtenaar in de provincie Vlaams-Brabant systematisch in beroep gaat tegen dergelijke inwilliging door de bestendige deputatie. Dit heeft verregaande gevolgen voor de betrokken bouwaanvrager. Zolang geen uitspraak wordt gedaan in verband met dit nieuwe beroep, mag hij immers geen aanvang nemen met de werken. De betrokkenen zelf ervaren dit als een zeer eigenaardige procedure en raken hierdoor vaak ontmoedigd.

1. Hoeveel bouwaanvragers hebben beroep aangetekend bij de bestendige deputatie in 1993, 1994 en 1995, opgesplitst per provincie, en hoeveel keer werd dit beroep door de bestendige deputatie ingewilligd ?
2. Hoeveel keer, bij dergelijke inwilliging door de bestendige deputatie, ging de gemachtigd ambtenaar nadien in beroep, en hoe vaak werd zijn beroep ingewilligd ?
3. Op welke argumenten baseert de gemachtigd ambtenaar zich doorgaans om tegen de beslissing van de bestendige deputatie in beroep te gaan ?
4. Hoe lang duurt zo'n beroepsprocedure, of hoe groot is de vertraging die de betrokken aanvragers door

het beroep van de gemachtigd ambtenaar ondervinden ?

Antwoord

Het is inderdaad zo dat, ingevolge de bepalingen van artikel 55, § 2 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, het beroep van de gemachtigd ambtenaar, ingesteld tegen de inwilligingsbeslissing van de bestendige deputatie, de door de bestendige deputatie verleende vergunning schorst. De aanvrager mag dus geen aanvang nemen met het uitvoeren van de vergunde werken, totdat de minister over het ingestelde hoger beroep heeft geoordeeld.

De minister kan beslissen het beroep in te willigen, omdat naar zijn oordeel de gemachtigd ambtenaar terecht beroep heeft aangetekend tegen de door de bestendige deputatie verleende vergunning, ofwel het beroep van de gemachtigd ambtenaar inwilligen en toch de vergunning verlenen onder bijkomende voorwaarden, omdat naar zijn oordeel de bestendige deputatie onvoldoende rekening heeft gehouden met een aantal, vanuit ruimtelijke oogpunt belangrijke elementen ofwel kan hij het beroep van de gemachtigd ambtenaar verwerpen, omdat het naar zijn oordeel ongegrond overkomt.

Het is echter niet zo dat de gemachtigd ambtenaar in de provincie Vlaams-Brabant systematisch in beroep zou gaan tegen elke door de bestendige deputatie verleende vergunning. Analyse van de onderstaande cijfers leert dat in Vlaams-Brabant tegen minder dan de helft van de door de bestendige deputatie verleende vergunningen een hoger beroep wordt ingesteld.

Elke beslissing van de bestendige deputatie wordt inderdaad aan de hand van de erin voorkomende argumentatie afgewogen tegenover het eerder door de gemachtigd ambtenaar verleende advies. Pas wanneer de gemachtigd ambtenaar van oordeel is dat de beslissing van de bestendige deputatie de goede ruimtelijke ordening in het gedrang brengt, wordt hoger beroep aangetekend.

Wat de gedetailleerde vragen betreft, kan ik de hiernavolgende gegevens meedelen. De tabel werd opgesteld op basis van de door de buitenafdelingen verstrekte gegevens.

Vragen 1 en 2

	aantal beroepen bij de besten- dige deputatie	aantal inwilligingen van het beroep bij de besten- dige deputatie	aantal beroepen van de ge- machtigd ambtenaar
<u>1993</u>			
Antwerpen	629	(2)	13
Vl.-Brabant	800	265	132
Limburg	502	176	15
Oost-Vl.	(2)	293	102
West-Vl.	294	73	11

1994

Antwerpen	478	235	19
Vl.-Brabant	592	260	105
Limburg	536	204	11
Oost-Vl.	(2)	275	109
West-Vl.	262	93	55

1995

Antwerpen	322 (3)	160	9
Vl.-Brabant	503	189	66
Limburg	527	175	24
Oost-Vl.	(2)	300	109
West-Vl.	229	74	28

(1) Cijfers op basis van de jaarverslagen van de toenmalige dienst Beroepen van het bestuur Ruimtelijke Ordening van AROHM

(2) Niet meegedeeld

(3) Eerste elf maanden van 1995

Wat het tweede onderdeel van vraag 2 betreft : vóór 1996 werden deze gegevens niet systematisch bijgehouden.

Wel kan een algemeen beeld worden gegeven van de aard van de ministeriële beslissingen inzake hogere beroepen, ingesteld door de particulier, door het college van burgemeester en schepenen of door de gemachtigd ambtenaar.

Daaruit blijkt dat in de betrokken jaren circa 71 % van de ministeriële beslissingen een weigering van de vergunning betrof, circa 18 % vergunningen zonder voorwaarden en circa 11 % voorwaardelijke en/of gedeeltelijke vergunningen. Toetsing van dit algemeen resultaat aan reeds gedane tellingen in twee buitenafdelingen (Vlaams-Brabant : toen reeds bekende ministeriële besluiten van 1993 tot en met 1995 ; Limburg : ministeriële besluiten van 1994) leert dat circa 70 % van de beroepen van de gemachtigd ambtenaar werd ingewilligd (vergunning geweigerd).

Verdere analyse van onder meer bovenstaande cijfers leert dat tussen 35 en 40 % van de bij de bestendige deputatie ingediende beroepen leiden tot een voor de aanvrager gunstige beslissing (inwilliging van het beroep). In de provincie Antwerpen wordt tegen minder dan 10 % van deze inwilligingsbeslissingen hoger beroep ingesteld. In de provincie Vlaams-Brabant werd in 1993 in 50 % van deze gevallen hoger beroep ingesteld, in 1994 nog in 40 % en in 1995 nog in slechts 35 % van de gevallen. In de provincie Limburg wordt in 5 tot 15 % van de gevallen hoger beroep aangetekend tegen een inwilligingsbeslissing van de bestendige deputatie. In de provincie Oost-Vlaanderen steeds in tussen de 35 % en 40 % van de gevallen. In West-Vlaanderen in 1993 in 15 %, in 1994 in 59 % en in 1995 in 38 % van de gevallen.

Rekening houdende met vorige vaststelling, betekent zulks dat er – de drie betrokken jaren samengenomen – van de meer dan 3.000 aanvragers wier beroep door de bestendige deputatie werd ingewilligd en die – behoudens hoger beroep – gerechtigd werden de gevraagde werken uit te voeren, gelet op de latere verwerping van het beroep van de gemachtigd ambtenaar in hoger beroep, minder dan 250 zonder een door de minister gegrond bevonden reden (tijdelijk) van de uitvoering van hun vergunning werden weerhouden.

Vraag 3

De beslissingen tot het instellen van hoger beroep tegen de inwilligingsbeslissing van de bestendige deputatie worden meestal genomen in overleg tussen de gemachtigd ambtenaar en de personen die in de betrokken buitenafdeling bouw- of verkavelingsdossiers behandelen.

Deze beslissingen worden genomen, teneinde tot een consequent en eenvormig beleid naar de burger toe te komen, rekening houdende met de ligging van het perceel, de weerslag van de aanvraag op de omgeving, de toepasbaarheid binnen de huidige wet- en decreetgeving, de rechtspraak van de Raad van State en de ministeriële besluiten in soortgelijke dossiers.

Argumenten om hoger beroep aan te tekenen zijn dus bijvoorbeeld :

- de onwettigheid van de door de bestendige deputatie afgeleverde vergunning, bijvoorbeeld in tegenpraak zijnde met recente wets- of decreetwijzigingen, planologische strijdigheid, uitspraak doende over essentieel gewijzigde plannen en daarbij de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid negerend, ... ;
- de strijdigheid met de goede ruimtelijke ordening of de aantasting van de goede plaatselijke aanleg ;
- het onvoldoende of onterecht weerleggen van eerdere, ten ongunste van de aanvraag in het advies van de gemachtigd ambtenaar opgesomde elementen ;
- het onvoldoende of onterecht argumenteren van de beslissing in het algemeen ;
- het niet of onvoldoende rekening houden met inzake de aanvraag bepalende of richtinggevend adviezen, zoals landbouwkundige adviezen, het advies van Monumenten & Landschappen, ...

Vraag 4

In artikel 55, § 2 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, is bepaald dat de beslissing omtrent het door de gemachtigd ambtenaar ingestelde beroep wordt genomen binnen zestig dagen na het beroep. Ingeval de partijen worden gehoord, wordt de termijn met vijftien dagen verlengd.

De praktijk leert dat de ministeriële beslissing vaak niet binnen deze korte termijn wordt genomen. Toch wordt er binnen de afdeling Stedenbouwkundige Vergunning werk gemaakt van een zo spoedig mogelijke voorlegging van het dossier aan de minister, teneinde de beslissing te nemen binnen een redelijke termijn. Ik ben er van overtuigd dat met de verdere automatisering van de betrokken afdeling in de loop van 1996 voor ogen, uiterlijk in de eerste helft van 1997 het moet mogelijk zijn voor elke zaak de beslissing te nemen binnen vier maanden na het instellen van het beroep.

Hier dient echter te worden opgemerkt dat de wetgever uitdrukkelijk het eventueel uitblijven van de beslissing van de overheid heeft willen sanctioneren via de geëigende procedure ten voordele van de "waakzame" bur-

ger. De aanvrager kan inderdaad na het verloop van de gestelde termijn de minister bij aangetekende brief (tegen ontvangstbewijs) rappelleren. De minister is in dergelijk geval verplicht binnen dertig dagen na het versturen van de rappelbrief een beslissing te notificeren, bij gebreke waarvan de aanvrager zonder verdere formaliteiten mag overgaan tot het uitvoeren van het gevraagde werk of het verrichten van de gevraagde handeling, mits hij zich gedraagt naar de beslissing van de bestendige deputatie.

Vraag nr. 118
van 28 februari 1996
van de heer GEORGES CARDOEN

Dassenveld Halle – Bedrijventerrein en compensatie

Eind december 1995 heeft de Vlaamse regering het gewestplan met betrekking tot het Dassenveld in Halle vastgesteld. Door deze beslissing wordt de realisatie mogelijk van een belangrijk regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter, waardoor een belangrijke werkgelegenheidsuitbreiding in de regio Halle in het verschiet ligt. We zijn daar gelukkig om.

In dezelfde beslissing echter geeft de Vlaamse regering de minister de opdracht om kwalitatief en kwantitatief minstens een evenwaardige compensatie te realiseren voor het verlies aan open ruimte via procedures inzake BPA's, elders op het grondgebied Halle.

1. Heeft de minister kennis van de recente omzetting van industriegebied naar natuurgebied in het noorden van Lembeek (circa 20 ha gewestplanwijziging 1991) en zo ja, heeft hij dit mee in rekening gebracht bij de bepaling van de globale compensatie ?
2. Wordt de verdere compensatie volledig afgedwongen in de lopende BPA's, die reeds de fase van de definitieve goedkeuring hebben bereikt, of wordt ook rekening gehouden met de nog op te starten initiatieven in het kader van het gemeentelijk structuurplan en het gemeentelijk natuurontwikkelingsplan ?

Antwoord

1. Bij besluit van de Vlaamse Executieve houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse op het grondgebied van de gemeenten Drogenbos, Halle en Sint-Pieters-Leeuw van 30 juli 1992 werd voorzien in een aantal nieuwe (publieke) bedrijventzones. Ter compensatie werd in Lembeek een praktisch onrealiseerbaar industriegebied dat werd doorsneden door een natuurgebied, integraal bestemd tot natuurgebied. Deze gewestplanwijziging was bijgevolg op zichzelf een evenwichtig voorstel en had geen rechtstreekse invloed bij het besluitvormingsproces rond het bedrijventerrein Dassenveld.
2. Bij beslissing van de Vlaamse regering van 20 december 1995 waarbij de gewestplanwijziging te Halle werd goedgekeurd, werd tevens beslist de Vlaamse minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening te gelasten de nodige initiatieven te nemen om,

via ruimtelijke ordening en stedenbouw, elders op het grondgebied van de gemeente Halle, kwalitatief en kwantitatief minstens een evenwaardige compensatie te realiseren voor het verlies aan open ruimte in Dassenveld. De afdeling Ruimtelijke Planning van AROHM werd op haar beurt door mij verzocht hieraan het nodige gevolg voor te behouden. In tegenstelling tot wat in de vraag wordt aangegeven, lijkt het mij niet evident dat deze compensatie zou worden geregeld met bijzondere plannen van aanleg, waartoe het initiatief dient genomen of al genomen is door het gemeentebestuur; eerder lijkt een procedure van gewestplanwijziging aangewezen. Zonder twijfel zal bij het uitwerken van het voorstel in het kader van de gewenste ruimtelijke structuur voor Lembeek-Halle-Huizingen, het advies van de bevoegde administraties en het gemeentebestuur worden ingewonnen, zodat in de mate van het mogelijke rekening kan worden gehouden met reeds ter zake ontwikkelde visies of initiatieven.

Vraag nr. 119
van 28 februari 1996
van de heer JOS STASSEN

N42 Geraardsbergen-Gent – Sluistuk Herzele

Er is al jaren discussie over het al of niet doortrekken van de gewestweg N42 op het grondgebied van Herzele. Onlangs zou de minister beslist hebben om een nieuw rapport te laten opmaken.

1. Wat is de opdracht en de timing inzake dit nieuwe rapport? Gaat het om een werkelijk mobiliteitsrapport?
2. Worden hierbij ook alternatieve scenario's onderzocht, zoals het aanpassen van de bestaande weg?
3. Wie is de uitvoerder van de opdracht?

Antwoord

1. Het rapport waarnaar wordt verwezen maakt deel uit van een globaal onderzoek gericht op het ontwikkelen van een model dat het mogelijk maakt tracé-alternatieven voor infrastructuurprojecten onderling af te wegen op hun mogelijke milieu-impact, en te komen tot een optimaal alternatief rekening houdende met ruimtelijke beleids- en juridische randvoorwaarden. Bij wijze van case-studie wordt het model toegepast op onder andere de gewestweg N42.

Het rapport dat wordt opgesteld over de N42 moet dan ook eerder worden beschouwd als een milieueffectrapport in de ruime zin van het woord (impact op de drie ontvangers: fauna en flora, landschap en mens). Uiteraard dienen de resultaten van deze simulatie aanvullend te worden gezien op die van het multimodaal verkeers- en vervoersmodel Oost-Vlaanderen.

2. In principe wordt er geen enkel alternatief a priori uitgesloten, dus ook de aanpassing van de bestaande wet niet.

3. De opdracht bestaat uit twee delen:

- een eerste onderdeel is de methodologische uitwerking en wetenschappelijke onderbouwing hiervan. Deze opdracht werd toegekend aan de UIAntwerpen die voor het aspect landschap een beroep doet op de deskundigheid ter zake van de RUGent, voor het aspect mens verkrijgt de UIAntwerpen de medewerking van de KULeuven.
- Het technische luik (model ontwikkeling) wordt uitgewerkt door de NV Belgroma, hierin bijgestaan door de Nederlandse Grondmij.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
 LANDBOUW EN MEDIA

Vraag nr. 49
van 19 februari 1996
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEEL

BRTN Actueel – Politici

De BRTN moet zich statutair onafhankelijk en neutraal opstellen in haar berichtgeving.

Ik heb nochtans de stellige indruk dat de BRTN in partijpolitiek opzicht een grote selectiviteit aan de dag legt door partijen systematisch aan het woord te laten, en andere systematisch te negeren.

Hoe dikwijls zijn vertegenwoordigers van de verschillende politieke partijen aan bod gekomen in het BRTN-radiomagazine "Actueel", en dit voor de periode 21 mei 1995 – 31 december 1995, met een uitsplitsing voor de middag- en de avonduitzendingen?

Antwoord

De vraag vergt een enorm zoekingswerk.

Immers bijna 300 uitzendingen van "Actueel" zouden moeten worden nagekeken, dit zijn tussen 1.200 en 1.500 onderwerpen.

De BRTN deelt mij mee dat er dan alleen een cijfertabel zou zijn, die dan nog heel verschillend geïnterpreteerd zal kunnen worden.

Eén tabel over één programma van de BRTN, hoe die ook wordt geïnterpreteerd, kan altijd een vertekend beeld opleveren. Politieke partijen komen immers ook in ettelijke andere programma's aan bod.

Of de BRTN zich statutair onafhankelijk en neutraal opstelt in de berichtgeving, moet worden afgeleid uit een veelheid van factoren en indicatoren, waarbij de nieuwswaarde van een politiek standpunt en inzonderheid de evolutie daarvan in de dagelijkse politieke actualiteit, van doorslaggevend belang zijn.

Vraag nr. 50
van 26 februari 1996
van de heer FRANS WYMEERSCH

BRTN Berichten voor duivenliefhebbers – Vergoeding

De BRTN-radio zendt tijdens het sportseizoen op zaterdag en zondag berichten uit ten behoeve van de duivensport. Deze omvatten een weergave van het algemeen weerbeeld, de weerberichten op de lossingsplaatsen en de bekendmaking van de diverse lossingen. Deze programma's worden door zeer velen, ook niet-duivenliefhebbers, beluisterd omdat zij een perfect weerbericht geven, dat uur na uur wordt opgevolgd. De Koninklijke Belgische Duivenliefhebbersbond (KBDB) moet hiervoor een vergoeding betalen.

1. Waarvoor juist betaalt de KBDB die vergoedingen en hoe worden ze bepaald ?
2. Hoe groot is die vergoeding ?
3. Beschouwt de minister die berichtgeving niet als een dienst van algemeen belang en zo ja, is het dan nog langer nodig dat de KBDB hiervoor het volle pond blijft betalen ?

Antwoord

De Koninklijke Belgische Duivenliefhebbersbond betaalt een vergoeding voor de bijkomende kosten die de berichten voor duivenliefhebbers meebrengen (infrastructuur en personeel) en voor de zendtijd die ter beschikking wordt gesteld. De vergoeding werd bepaald na onderhandelingen.

De vergoeding bestaat uit een forfaitair bedrag van 500.000 frank en een variabel bedrag dat afhankelijk is van het aantal uitzendingen en dat schommelt rond de 250.000 frank per jaar (afhankelijk van de weersomstandigheden).

Als openbare dienst levert de BRTN-radio een normale service aan alle luisteraars, dit wil zeggen : nieuws, weerbericht, verkeersinformatie, enzovoort. Extra diensten die enkel bestemd zijn voor bepaalde doelgroepen worden door de organisaties van deze doelgroepen extra vergoed. Zo wordt onder meer ook een bijdrage gevraagd aan de Nationale Loterij en aan de PMU.

Vraag nr. 51
van 26 februari 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Reconversie Limburg – Restauratie mijngebouwen

In het Witte Donderdag-akkoord over de reconversie in Limburg werd bepaald dat er gedurende drie jaar 150 miljoen (per jaar) zou worden besteed aan de restauratie van de mijngebouwen. 1995 was het eerste jaar van uitvoering.

In welke mijnrestauratiedossiers en voor welk bedrag werd er van 1 januari 1995 tot 20 juni 1995 geïnvesteerd ?

In welke mijnrestauratiedossiers en voor welk bedrag werd er tussen 21 juni 1995 en 31 december 1995 geïnvesteerd ?

Antwoord

In de tekst van het Witte Donderdag-akkoord staat verkeerdelijk vermeld dat de bijdrage van het Vlaams Gewest in de restauratie van mijngebouwen gedurende drie jaar 150 miljoen frank per jaar zou bedragen. De correcte bijdrage is drie jaar 100 miljoen frank per jaar of een totaal van 300 miljoen frank. Deze opmerking werd reeds overgezonden aan het kabinet van Vlaams minister Luc Martens, bevoegd voor Monumentenzorg.

Het restauratieprogramma van de NV Mijnen kent een tragere uitvoering dan oorspronkelijk voorzien. Dit heeft onder meer te maken met :

- het vastleggen van de eigen budgettaire middelen en de precieze invulling van het restauratieprogramma van NV Mijnen, gezien de bescherming van bijkomende gebouwen in de loop van 1995 (Belgisch Staatsblad 08.06.1995 en 29.08.1995)
- de mogelijke overdracht van gebouwen aan de Stichting Vlaams Erfgoed ;
- de mogelijke verkoop van beschermde gebouwen aan derde partijen voor een economische herbestemming.

Aangaande de besteding van de middelen van de Vlaamse Gemeenschap voor de mijnrestauratiedossiers kan ik volgende gegevens meedelen.

- Vóór 20 juni 1995 werd een bedrag van 47.959.034 frank Vlaamse middelen vastgelegd voor de restauratie van badzalen, het Controlegebouw van Beringen, Schachtblok II en een gebouw in Eisden, het hoofdgebouw van Waterschei en de hoofdburelen in Zolder.
- Tussen 20 juni 1995 en 31 december 1995 werd een bedrag van 14.547.937 frank vastgelegd voor de verdere restauratie van het hoofdgebouw van Waterschei.
- Vanaf 1 januari 1996 tot heden werd een bedrag vastgelegd van 41.000.662 frank voor de restauratie van de hoofdburelen van Eisden en de hoofdburelen, het ophaalmachinegebouw, de compressorenzaal en de oude Centrale in Winterslag.

Het totale bedrag aan vastgelegde subsidies voor de restauratie van mijngebouwen bedraagt aldus 103.507.633 frank.

Vraag nr. 52
van 28 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse en Nederlandse openbare omroep – Uitzendplicht

De minister heeft gesproken van "een bereidheid om naar een regeling te streven waarbij de openbare omroepen van Nederland en van Vlaanderen verplicht

moeten worden doorgegeven" (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 30 oktober 1995, blz. 29).

Kan de minister mij meedelen of in dat verband een tijdspanne werd vooropgesteld waarbinnen deze regeling moet worden verwezenlijkt ?

Brengt dit voor kabelmaatschappijen de verplichting mee om in alle gemeenten van Vlaanderen en dus ook in de Vlaamse rand rond Brussel, de drie zenders van de Nederlandse openbare omroep via de kabel door te zenden ?

Antwoord

Ik kan hierbij bevestigen dat ik met mijn Nederlandse collega reeds een gesprek had over een mogelijke wederkerigheid voor het doorgeven van de omroepprogramma's van onze openbare omroepen.

In Nederland wordt een wetgevend initiatief voorbereid. De bedoeling is om de kabelmaatschappijen te verplichten een aantal omroepprogramma's door te geven. In de lijst komen de televisie-omroepprogramma's en twee radio-omroepprogramma's van de BRTN voor.

De drie NOS-televisieomroepprogramma's worden in heel Vlaanderen doorgegeven. Nederland 3 kan in Wemmel en Drogenbos evenwel niet door alle abonnees worden ontvangen, omdat het omroepprogramma in de hyperband wordt verspreid.

Ik ben bereid om bij een volgende wijziging van de gecoördineerde omroepdecreten het verplicht doorgeven van alle televisieomroepprogramma's van de NOS aan alle abonnees, in te schrijven.

Ik vraag intussen aan de betrokken kabelmaatschappijen om ook Nederland 3 in de gewone band aan alle abonnees aan te bieden.

Vraag nr. 53

van 28 februari 1996

van de heer MARC OLIVIER

Komen – VTM en WTV

Reeds jaren ijvert de Vlaamse bevolking van Komen ervoor om VTM en de regionale zender WTV via de kabel te kunnen ontvangen. Vooralsnog bleef dit zonder resultaat. Nochtans is de Franstalige commerciële zender RTL-TVI reeds jaren zendgemachtigd in Vlaanderen.

1. Wat is het standpunt van de minister in dit dossier ?
2. Is er hier geen sprake van een discriminatie van de Vlaamse zenders ?
3. Welke voorwaarden worden door de Franse-Gemeenschapsminister gesteld om vermelde zenders op de kabel toe te laten ?
4. Wat is de stand van zaken in dit dossier en wanneer kan er een doorbraak worden verwacht ?

Antwoord

Ik kan het Vlaams parlementslid meedelen dat VTM er van bij de start bewust heeft voor gekozen om zich uitsluitend tot de inwoners van Vlaanderen en Brussel te richten. Van die beleidslijn wordt nog steeds niet afgeweken.

Daar RTL-TVI overal in Vlaanderen wordt doorgegeven, verwacht ik niet dat de Franse Gemeenschap voorwaarden aan het verdelen van VTM in Wallonië zal verbinden indien VTM om een toestemming daartoe zou verzoeken.

Wat WTV betreft, heeft de Vlaamse regelgeving aan die omroep, zoals aan de andere regionale omroepen, een zendgebied binnen Vlaanderen of Brussel toegevoegd.

Vraag nr. 54

van 28 februari 1996

van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Oost-Europa-initiatieven – Beheer begrotingsmiddelen

De begroting van de Vlaamse Gemeenschap bevat sinds 1992 een specifieke post voor begeleiding van de overgang naar een markteconomie in Midden- en Oost-Europa.

De bijstand bestaat in subsidiëring van Vlaamse promotoren voor de verwezenlijking van projecten die voldoen aan de door de Vlaamse regering gestelde voorwaarden.

Op 10 mei 1995 heeft de Vlaamse regering uiteindelijk een besluit genomen tot vaststelling van het reglement inzake de toekenning van financiële steun voor initiatieven met betrekking tot Centraal- en Oost-Europa.

Volgens het Rekenhof werden gebreken vastgesteld in het beheer van de begrotingsmiddelen voor het samenwerkingsprogramma.

Slechts ongeveer 60 % van de ordonnanceringskredieten zou worden gebruikt.

Welke maatregelen heeft het departement genomen om het beheer van de begrotingsmiddelen voor het samenwerkingsprogramma efficiënter te maken ?

Antwoord

De in de vraag van het Vlaams parlementslid behandelde materie behoort tot de bevoegdheid van de minister-president.

Vraag nr. 55

van 28 februari 1996

van de heer WILFRIED AERS

BRTN Radiojournaal – "Omstreden"

Op zaterdag 13 januari 1996 bracht de BRTN-radio als eerste punt in de nieuwsuitzendingen de beschuldiging

die op die dag in de links-radicalen krant *De Morgen* was verschenen tegen de Schaarbeekse politiecommissaris. Deze krant beweerde dat de commissaris in de jaren '70 lid was geweest van een zogenaamde extreemrechtse vereniging.

Het viel mij op dat de openbare omroep het in die nieuwsuitzendingen steeds had over de "omstreden politiecommissaris van Schaarbeek". Voor een geregeld BRTN-luisteraar spreekt het epitheton "omstreden" boekdelen. De omroep gebruikt het immers uitsluitend om aan te tonen dat "weldenkenden" tegenover de "omstreden" genoemde personen zeer wantrouwig moeten staan. Het adjectief "omstreden" wordt dan ook door de BRTN zeer selectief gebruikt. Zo werd in het verleden de voorzitter van het Franse Front Nationale, Europees parlementslid Jean-Marie Le Pen, geregeld door de BRTN "omstreden" genoemd. Maar de Cubaanse dictator Fidel Castro werd nooit zo genoemd.

Het nieuws over de politiecommissaris werd op een zaterdagmorgen gebracht en de radio was er toch in geslaagd de minister van Binnenlandse Zaken aan de telefoon te krijgen om naar zijn commentaar te informeren. De openbare omroep heeft er echter niet aan gedacht naar de reactie te vragen van de eerste betrokkene: de politiecommissaris van Schaarbeek. Het is pas in de loop van de namiddag dat de BRTN-luisteraar kon vernemen dat de commissaris de beschuldiging van de hand wees, en dit nadat laatstgenoemde dit zelf had gevraagd.

Is de minister van mening dat de radio-nieuwsdienst van de BRTN zich in deze zaak gehouden heeft aan de neutraliteit van informatie die van haar mag worden verwacht?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat in de berichten over het mogelijke lidmaatschap van de Schaarbeekse hoofdcommissaris van het Front de la Jeunesse in de jaren '70, telkens keurig de bron werd vermeld, zoals het hoort. Deze berichten werden uitgezonden op zaterdag 13 januari om 8, 9, 10, 13 en 14 uur.

De ontkenning van de hoofdcommissaris liet enige tijd op zich wachten, maar kreeg dan ruime aandacht in de BRTN-radioberichtgeving. Die berichten gingen in het radionieuws van zaterdag 13 januari om 20, 22, 23 en 24 uur en van zondag 14 januari om 1, 6, 6.30, 7, 7.30, 8, 9 en 10 uur. Tot viermaal toe kreeg de commissaris de kans om met eigen stem de aantijging te ontkennen.

Van 7 uur af werd daar bovendien aan toegevoegd dat de commissaris van plan was klacht in te dienen tegen de krant *De Morgen*, die met het bericht had uitgekapt, én bovendien tegen de Belgische Staat. De commissaris beschuldigde toen op zijn beurt de rijkswacht ervan "met hem te willen afrekenen".

Bovendien moet worden opgemerkt dat, zeker in een weekend, niet iedereen permanent bereikbaar is. Dat de aanpak van de commissaris in Schaarbeek "omstreden" is, zal iedereen beamen. Er zijn, in de hele pers, ook de Franstalige, talloze artikels, brieven en commentaren verschenen voor en tegen zijn optreden.

Dat is precies wat wordt weergegeven met de term "omstreden".

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
EN HUISVESTING

Vraag nr. 55
van 19 februari 1996
van mevrouw VERA DUA

Verkeersslachtoffers – Politiegegevens en privacy

Sinds enkele maanden blijken de politiediensten in het Vlaams Gewest, ook de rijkswacht, van ieder verkeersongeval met gewonden een verslag met de volledige identiteitsgegevens van de betrokkenen aan het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap door te sturen; ook wordt het ziekenhuis vermeld waar zij zijn opgenomen.

1. Van wie gaat die opdracht uit en wat is het doel ervan?
2. Waarom worden de identiteitsgegevens doorgegeven? Hoe worden die verwerkt? Wie krijgt toegang tot deze gegevens?
3. Worden de betrokkenen in kennis gesteld van de opname van hun persoonsgegevens in een bestand, zoals opgelegd door artikel 4 § 1 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer?

Antwoord

Uit een telefonische bevraging door mijn administratie bij de politiediensten in het Vlaams Gewest, is gebleken dat de opdracht tot het doorsturen van gegevens inzake verkeersongevallen met gewonden uitgaat van de Mobiliteitscel van het departement Leefmilieu en Infrastructuur.

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort dan ook tot de bevoegdheid van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Vraag nr. 56
van 28 februari 1996
van de heer JAN CAUBERGS

Schepen – Burgemeesterssjerp

Meestal is de burgemeester in zijn gemeente tevens ambtenaar van de burgerlijke stand en hij draagt dan ook de driekleurige sjerp. Indien een ander lid van het schepencollege deze functie uitoefent, of indien een andere schepen als vervanger van de ambtenaar van burgerlijke stand de bevoegdheid tijdelijk uitoefent, draagt de schepen als herkenning van zijn ambt van schepen de zwart-gele sjerp.

1. Mag een schepen tijdens het voltrekken van een huwelijk de driekleurige sjerp, voorbehouden aan de burgemeester, dragen in plaats van zijn eigen zwart-gele sjerp ?
2. Indien zulks niet is toegelaten, welke maatregelen zijn er dan mogelijk bij overtreding van de voorschriften ?

Antwoord

1. Luidens artikel 21 van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt de Koning de ambtskledij of het onderscheidingsteken van de burgemeesters en de schepenen. In uitvoering van dat artikel bepalen drie koninklijke besluiten van 23 januari 1837 de ambtskledij en het onderscheidingsteken (dat wil zeggen, de sjerp) van de burgemeester en schepenen.

Vermits het hier een federale materie betreft, volstaat voor het eerste onderdeel van de vraag de verwijzing naar het antwoord van de toenmalige federale minister van Binnenlandse Zaken op vraag nr. 256 van de heer Ducarne van 2 september 1983, waarin wordt gesteld : "voorts moet luidens de voormelde koninklijke besluiten het dragen van de burgemeesterssjerp worden beschouwd als één van de attributen die inherent zijn aan het ambt van burgemeester. Derhalve mag de burgemeesterssjerp niet worden omgegend door een schepen, ook al neemt deze tijdelijk het ambt van burgemeester waar" (Vragen en Antwoorden, Kamer, 1982-1983, 27.9.1983, vraag nr. 256, Ducarne, blz. 3.851).

Uit dat antwoord blijkt dat een schepen tijdens het voltrekken van een huwelijk niet de driekleurige sjerp, voorbehouden aan de burgemeester, mag dragen in plaats van zijn eigen zwart-gele sjerp.

2. Voor zover het Vlaams parlementslid een concreet geval op het oog zou hebben, dien ik hem mee te delen dat, in de huidige federale staatsstructuur, ook de regeling inzake het nemen van maatregelen tegen schepenen wegens tekortkomingen bij de uitoefening van hun ambt, tot de bevoegdheid van de federale wetgever behoort.

Ik verwijs in dat verband naar artikel 83 van de Nieuwe Gemeentewet. Andere maatregelen tegen een schepen worden in de Nieuwe Gemeentewet niet ingesteld.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 100
van 19 februari 1996
van de heer WILLY KUIJPERS

Maagdentoren Zichem – Bescherming

Heel wat belangrijke delen van ons Vlaams erfgoed bevinden zich nog steeds in federaal bezit. Zodoende is

herstel en toezicht dikwijls onmogelijk. Denken wij in dit verband maar aan de Maagdentoren in Zichem.

Welke precieze maatregelen heeft de minister reeds genomen om dit dossier tot een goed einde te brengen ?

Wat is de huidige stand van zaken ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Vraag nr. 101
van 19 februari 1996
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Gravensteen Gent – Eigendom en restauratie

Sinds 1887 is de stad Gent samen met de staat eigenaar van het Gravensteen in Gent. Door de staatshervorming is dit medeëigendom van de staat overgedragen aan de Vlaamse overheid.

De federale overheid heeft nog een schuld inzake de restauratie van het kasteel, daterend van voor de overdracht. Op korte termijn zijn heel wat restauratiewerken noodzakelijk.

1. Heeft de minister een vraag ontvangen van het stadsbestuur van Gent tot integrale overname van het Gravensteen ?
2. Heeft de minister in voorkomend geval reeds besloten op dit aanbod in te gaan ? Zo neen, overweegt de minister bijkomende middelen voor restauratie van dit historisch patrimonium ?
3. Neemt de Vlaamse overheid als rechtsopvolger van de federale staat de schuld van 49 miljoen frank over, ten gevolge van restauratie in het verleden ? Zo neen, waarom niet ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Vraag nr. 102
van 26 februari 1996
van de heer JOS GEYSELS

Inspectie bejaardentehuizen – Arrondissement Turnhout

Kan de minister, in opvolging van de schriftelijke parlementaire vraag van 16 januari 1989 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 27 februari 1989, blz. 171-172) met betrekking tot de inspectie in het kader van

de reglementering van de bejaardentehuizen, volgende informatie verschaffen voor het arrondissement Turnhout.

Hoeveel onregelmatigheden werden er de laatste twee jaar vastgesteld ?

Waaruit bestonden ze ?

Hoeveel instellingen hebben nog niet de gepaste maatregelen genomen ingevolge de vastgestelde tekortkomingen ?

Antwoord

Sinds 1989 zijn het beddenbestand en het aantal rusthuizen in het arrondissement Turnhout aanzienlijk gestegen. Er zijn nu 37 instellingen die een gezamenlijke beddenscapaciteit van 2591 woongelegenheden vertegenwoordigen. Een vijftigtal woongelegenheden is momenteel nog in afwerking.

Door de bevoegde inspectiedienst werden, naar aanleiding van haar controles in de inrichtingen, in de loop van 1994 en 1995 onderstaande tekortkomingen gemeld, die globaal als volgt gegroepeerd kunnen worden :

- 19 tekorten inzake het gebouw ; dit betreft hoofdzakelijk problemen inzake brandveiligheid, voornamelijk ten gevolge van verbouwingswerken of bij het in dienst stellen van nieuwe gebouwen ;
- 12 tekorten met betrekking tot de opname- en verblijfsregels ; een vaak voorkomend tekort is het niet beschikbaar zijn voor elke bewoner van een attest van de thorax ; ook het verslag van de maatschappelijk werker ontbreekt wel eens ;
- 11 tekorten inzake sanitaire voorzieningen ; dit betreft het ontbreken van een tweede wastafel, het ontbreken van handgrepen, het niet beschikbaar zijn van een ingerichte afzonderingskamer... voornamelijk vastgesteld bij de ingebruikname van nieuwe inrichtingen ;
- 8 vaststellingen met betrekking tot een gebrekkige organisatie van de inspraakfaciliteiten voor de bejaarde en/of zijn familie, voornamelijk ook in de opstartfase van een nieuw rusthuis ;
- 3 tekorten inzake facturatie ;
- 11 tekortkomingen inzake personeel, meestal met betrekking tot de animatie of de noodzakelijke bijscholing.

Dit maakt een totaal van 64 vastgestelde onvolkomenheden die weliswaar een optimale werking verhinderen en in die zin ook als erkenningsnorm in de reglementering werden opgenomen, maar anderzijds door de betrokken inspecteurs niet als van die aard werden gerapporteerd dat zij een onmiddellijke sluiting zouden wettigen.

Integendeel, van de 37 instellingen zijn er 31 waar de eventuele tekorten zo effectief werden verholpen dat ze erkend zijn, 4 waarvan de aanvraag tot erkenning nog in onderzoek is wegens nog te leveren waarborgen inzake brandveiligheid, 1 waar de remediering van de

vastgestelde tekorten op gevaar van het starten van een negatieve procedure dringend bevolen werd, en 1 instelling waar de procedure tot weigering van de erkenning in een beslissende fase is gekomen.

Vraag nr. 103

van 28 februari 1996

van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Cultuur- en Welzijnsbeleid Vlaams-Brabant – Infrastructuur

In haar Versterkt Actieprogramma Rand van 20 september 1995 pleit de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant, achteraf bijgetreden door de provincieraad van Vlaams-Brabant, voor de uitbouw van structuren en van een materiële infrastructuur inzake jeugd-, cultuur- en welzijnsbeleid naar het model van de Brusselse Vlamingen.

Heeft de Vlaamse regering tegenover dit Versterkt Actieprogramma Rand reeds een standpunt ingenomen ?

Is er ter zake reeds contact opgenomen met de provincie Vlaams-Brabant ?

Antwoord

De Vlaamse regering zal binnen afzienbare tijd bij monde van de minister-president een globaal standpunt innemen met betrekking tot een strategie voor de Vlaamse rand. In dit standpunt zal ook de nodige aandacht besteed worden aan de culturele en welzijnsmateries. Ik verwijs dan ook naar de ter zake te verwachten mededeling van de minister-president.

Wel kan ik het Vlaams parlementslid verzekeren dat hieromtrent, zowel op kabinetsniveau als op het vlak van de administraties, de nodige contacten met de provincie Vlaams-Brabant zijn gelegd. De geplande acties zullen dan ook, waar mogelijk, in nauw overleg met de provincie Vlaams-Brabant gebeuren.

Vraag nr. 104

van 28 februari 1996

van de heer JOHAN SAUWENS

Cursussen Monumentenzorg – Recht op educatief verlof

Meer en meer erkent men vanuit diverse beleidsterreinen het belang van de omgevingszorg, niet alleen uit oogpunt van een kwalitatieve leefomgeving, maar ook in het kader van de werkgelegenheid. Dat ook de monumenten- en landschapszorg een goede economische katalysator kunnen zijn, daarvan is men zowel op bestuursniveau als in de privé-sector steeds meer en meer overtuigd.

Zowel de monumenten- als de bouwsector pleiten voor meer en betere opleidings- en bijscholingsmogelijkheden inzake restauratie, conservatie en renovatie. Dit heeft zelfs aanleiding gegeven tot het opstarten en verder uitbouwen van initiatieven als het Vlaams Centrum voor Ambacht en Restauratie (een initiatief van de niet-gouvernementele monumentensector) of het Europees Centrum voor Conservatie, Restauratie en Reno-

vatie (als opleidingscentrum een initiatief van de bouwsector).

Mijn verwondering was dan ook groot toen ik vaststelde dat, bij de herziening van de reglementering betreffende de toekenning van betaald educatief verlof door het federale ministerie van Tewerkstelling en Arbeid, de cursussen inzake monumentenzorg, conservatie en restauratie van het cultureel erfgoed, niet behouden werden. Een dergelijke houding van de federale overheid staat haaks op de steeds groter wordende rol en betekenis van de monumentenzorg in Vlaanderen.

Heeft de minister reeds initiatieven ter zake genomen en heeft hij zijn federale collega van Tewerkstelling reeds voorgesteld deze cursussen opnieuw op te nemen in de lijst die recht geeft op betaald educatief verlof ?

Antwoord

Het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 heeft inderdaad een groot aantal opleidingen geschrapt uit de lijst van de opleidingen die in aanmerking komen voor betaald educatief verlof, waaronder enkele restauratieopleidingen. Uit de informatie die ik dienaangaande heb ingewonnen blijkt evenwel dat de bouwsector zelf een aantal systemen heeft uitgewerkt waardoor voor opleidingen die tijdens de normale werkuren plaatshebben, de opleidingskosten kunnen worden gesolidariseerd en de loonkosten kunnen worden vergoed. In dit verband wordt verwezen naar de collectieve arbeidsovereenkomst die de sociale partners op 21 december 1995 hebben afgesloten met het oog op de inschakeling van jongeren in restauratiebedrijven, waarbij voor de theoretische opleiding tijdens de werkuren van betaald educatief verlof gebruik kan worden gemaakt.

Ook binnen de systemen van bedrijfsplannen en winteropleidingen is het perfect mogelijk om restauratieopleidingen te organiseren voor werknemers uit deze sector.

Het is dus van belang dat de Vlaamse opleidingsinstaties ten volle de mogelijkheden van deze systemen benutten. Het Vlaams Centrum voor Ambacht en Restauratie (VCAR) werd mede door de Vlaamse regering opgericht om op dit vlak vraag en aanbod beter op elkaar af te stemmen.

Vraag nr. 105
van 28 februari 1996
van de heer FELIX STRACKX

Steun aan uitgeprocedeerde asielzoekers – Subsidies

Via de kranten verneem ik dat de VZW Steunpunt Begeleiders Uitgeprocedeerden, actief sedert 1992, sinds vorig jaar wordt gesubsidieerd door de Vlaamse minister van Welzijn.

Uit de teneur van het krantartikel blijkt dat de VZW Steunpunt Begeleiders Uitgeprocedeerden zich niet bezighoudt met het begeleiden van de terugkeer van uitgeprocedeerde en dus uitgewezen asielzoekers (wat men normalerwijze zou verwachten), maar juist met het helpen onderduiken ervan.

Is de minister hiervan op de hoogte en wat is zijn standpunt ter zake ?

Wat is de omvang van de toegekende subsidie ?

Antwoord

De VZW Steunpunt Begeleiders Uitgeprocedeerden zoekt een menswaardig antwoord op de reële levensbehoeften van mensen die, ondanks het feit dat zij een uitwijzingsbevel hebben gekregen, toch nog op het grondgebied verblijven. Zij doet zelf geen opvang van uitgeprocedeerden.

Het Steunpunt Begeleiders heeft als doel doorverwijzing te organiseren voor oproepen van humanitaire aard, door de doelgroep (begeleiders, niet de uitgeprocedeerden zelf) . Het Steunpunt beoogt, om bijstand mogelijk te maken, dat de begeleiders de situatie van de hulpvragers aanpakken met het oog op een integrale benadering van hun probleemsituatie. Het Steunpunt heeft als doel een rapportage uit te werken inzake de armoedesituatie van de doelgroep, met het oog op een bespreking ervan in de verschillende fora inzake armoedebestrijding, uitgaande van de menselijke basisrechten met betrekking tot voeding, onderdak, gezondheidszorg en onderwijs.

De werking van het Steunpunt is erop gericht te vermijden dat uitgeprocedeerden onzichtbaar worden voor de maatschappij. Het onderduiken van deze mensen brengt, zowel voor de betrokkene zelf als voor de maatschappij, problemen mee. Ondergedoken mensen stellen bijvoorbeeld vaak eenvoudige medische hulp zolang uit tot de problemen van die aard zijn dat ze ernstig worden en dat er wel ingegrepen moet worden. Het spreekt vanzelf dat dit een bron is van veel menselijke ellende.

Het recht van uitgeprocedeerden op een menswaardige behandeling kan ik volledig onderschrijven.

De groep uitgeprocedeerden is een groep waarop wij weinig zicht hebben. Doordat uitgeprocedeerden weinig "zichtbaar" zijn, zijn de juiste omvang van deze groep en hun problematiek niet gekend. Zoals hierboven beschreven, heeft het Steunpunt als doel een rapportage inzake de armoedesituatie van uitgeprocedeerden uit te werken.

De subsidie die het Steunpunt ontvangt heeft betrekking op het actieonderzoek naar armoedesituatie van mensen zonder papieren. De VZW ontvangt hiervoor 1.250.000 frank voor personeels- en werkingskosten.

Vraag nr. 106
van 28 februari 1996
van de heer FELIX STRACKX

Vormingscentrum Impuls Aarschot – Cursussen en subsidies

Impuls is een centrum voor vorming, training en groepsontwikkeling voor vrouwen, gevestigd in Aarschot (Leuvensesteenweg 47). Impuls is aangesloten bij de Bond voor Vormings- en Ontwikkelingsorganisaties en ontvangt als dusdanig subsidies van het ministerie van Cultuur van de Vlaamse Gemeenschap. De hoofd-

activiteit van Impuls is het organiseren van groepscursussen van gemiddeld tien lessen, tegen de prijs van 3000 frank per cursus.

Hoeveel cursus-uren verzorgde Impuls in 1995 ?

Hoeveel cursisten schreven zich hiervoor in ?

Hoeveel subsidie ontving Impuls in 1995 ?

Antwoord

1. Het vormingspakket van Impuls bedroeg in 1995 in totaal 1.358,30 cursussen. Van dit aanbod werden 1.224,25 uren als subsidieerbaar aanvaard.
2. In totaal volgden 1.221 cursisten lessen bij Impuls. Herleid tot het gesubsidieerde cursusaanbod bedroeg het aantal cursisten 1.122 eenheden.
3. In 1995 ontving Impuls als subsidie 4.271.274 frank.

Dat Impuls aangesloten is bij de Bond van Vormings- en Ontwikkelingsorganisaties heeft geen uitstaans met het recht op subsidiëring.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 19 van 28 februari 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlaams-Brabants steunpunt Brussel – Initiatieven

In haar memorandum aan de Vlaamse regering stelt de bestendige deputatie van Vlaams-Brabant voor om, op basis van de beleidsnota Vlaams Karakter, in de uitbouw van een Vlaams-Brabants steunpunt in Brussel te voorzien.

De bestendige deputatie denkt aan een toeristisch steunpunt (het moet belangstelling voor Vlaams-Brabant opwekken en op een zeer ruim internationaal publiek mikken) en aan een infobalie (in de eerste plaats bedoeld als een "antenne" van de provincie in de hoofdstad waar veel Vlaams-Brabanders werken).

Men denkt dan bijvoorbeeld aan het daar beschikbaar stellen van bestuurlijke informatiedocumenten, formulieren, brochures.

Klantvriendelijke doorwijsfunctie, vlotte bereikbaarheid en soepele openingstijden zijn hier elementair.

Heeft de minister reeds een initiatief genomen om de samenwerking met de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de provincie Vlaams-Brabant ter zake te stimuleren ?

Heeft de minister weet van overleg ter zake tussen de provincie Vlaams-Brabant en de Vlaamse Gemeenschapscommissie ?

Antwoord

Ik heb ter zake om nadere gegevens verzocht bij de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant.

Zodra ik over die informatie beschik, zal ik het Vlaams parlementslid antwoord verstrekken.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 50 van 28 februari 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Toerisme Vlaanderen – Villa Maritza Oostende

Volgens het Rekenhof is de Villa Maritza in Oostende door Toerisme Vlaanderen (het vroegere Commissariaat-generaal voor Toerisme) in erfpacht gegeven aan een NV voor zesendertig jaar.

Het blijkt dat de erfpachter deze Villa Maritza echter niet zelf gebruikt of uitbaat, maar met een handelshuurovereenkomst voor zeventwintig jaar heeft verhuurd tegen een huurprijs die 180.000 frank per jaar hoger ligt dan de erfpachtvergoeding die hij zelf betaalt.

Daarenboven zou de Villa Maritza zwaar verwaarloosd zijn.

1. Hoever staat de procedure van verbreking van de erfpachtovereenkomst op dit ogenblik ?
2. Werd de toestand van de Villa Maritza tegensprekelijk vastgesteld bij het aangaan van de erfpachtovereenkomst en is er nu een vergelijking mogelijk met de huidige verwaarloosde toestand ?

Antwoord

1. De procedure tot verbreking van de erfpacht is rond, er werd een schadevergoeding betaald en een minnelijke schikking ondertekend. Het Comité tot Aankoop kreeg opdracht de akte tot minnelijke verbreking te verlijden.
2. Neen, Toerisme Vlaanderen maakte wel een plaatsbeschrijving op in 1988. Toerisme Vlaanderen sloot als eigenaar aan bij de monumentenwacht, waardoor de instelling in 1995 een nauwkeurig situatierapport kreeg over de toestand van het gebouw.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE
VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 86
van 19 februari 1996
van mevrouw SONJA BECQ

Buitenschoolse activiteiten – Begeleiding door leerkrachten

In het secundair onderwijs worden vaak buitenschoolse activiteiten (sport, culturele en studie-evenementen) georganiseerd.

1. Maakt de begeleiding door een leerkracht deel uit van haar/zijn taak (uitgesplitst naar vrij gesubsidicerd en gemeenschapsonderwijs) en ontvangt die hiervoor een extra vergoeding ?
2. Beschikt het secundair onderwijs (uitgesplitst naar vrij gesubsidicerd en gemeenschapsonderwijs) over een specifieke subsidie om de leerkrachten te vergoeden of om hiervoor externe medewerkers aan te trekken ?
3. Op welke basis worden exteme medewerkers aangeworven en betaald ?
4. Wordt een bijdrage gevraagd aan de ouders ?
5. Zijn er ter zake al stappen gezet om een regeling te treffen of acht de minister dit niet wenselijk ?

Antwoord

1. De begeleiding van buitenschoolse activiteiten behoort niet tot de opdracht van een leerkracht. Een leerkracht ontvangt geen extra vergoeding voor deze begeleiding.
2. Het secundair onderwijs beschikt niet over een specifieke subsidie om leerkrachten te vergoeden of om externe medewerkers aan te trekken.
3. Gelet op het antwoord op vraag 2, is deze vraag zonder voorwerp.
4. Ik beschik dienaangaande over geen gegevens.
5. Momenteel werkt mijn administratie aan een beschrijving van alle functies in het secundair onderwijs. Deze functiebeschrijvingen worden opgesteld door panels van personeelsleden die deze functie uitoefenen en de hiërarchische meerdere van deze functiehouders. Het is best mogelijk dat uit deze panels blijkt dat buitenschoolse activiteiten deel uitmaken van de taak van een leerkracht. Hierover kan pas duidelijkheid zijn wanneer het opstellen van deze functiebeschrijvingen zal afgerond zijn. Dit zal gebeuren tegen eind 1996.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 21
van 22 januari 1996
van mevrouw NELLY MAES

Operatie Liefkenshoektunnel – Kostprijs

In verband met de contracten betreffende de Liefkenshoektunnel worden door het Rekenhof in zijn 7de boek belangrijke opmerkingen gemaakt.

Ondanks de tegenvallende resultaten heeft de NV Tunnel Liefkenshoek, dankzij een minnelijke schikking, toch winst kunnen realiseren. De banken verkregen de Gewestwaarborg voor het volledige bedrag van de lening, eveneens in het kader van de minnelijke regeling (dading 30 juni 1994). Het gewest moest ook reeds meer dan een half miljard bijpassen voor de wegenwerken die nochtans ten laste van de federale overheid vielen.

Ingevolge de dading heeft het Vlaams Gewest de verlieslatende exploitatie van de vennootschap overgenomen. Het Rekenhof raamt het mogelijk verlies in 2009 op 28 miljard en het minimale op 4,7 miljard, mits betere verbindingswegen.

1. Wat is de kostprijs voor de Vlaamse gemeenschap van de operatie Liefkenshoektunnel of op hoeveel wordt deze last geraamd ?
2. Welke verbindingswegen worden hier bedoeld en wie zal ze betalen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening .

Antwoord

Ik verwijs het Vlaams parlamentslid naar het antwoord dat werd verstrekt door de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

(Zie : BVA nr. 7 van 5 februari 1996, blz. 336)

Vraag nr. 24
van 19 februari 1996
van mevrouw SONJA BECQ

*Medisch-sociale opvangcentra drugsgebruikers –
 Beleidscoördinatie*

Het uitblijven van de definitieve toewijzing met betrekking tot de financiering van de medisch-sociale opvangcentra (MSOC's) inzake drugshulpverlening door het Riziv, veroorzaakt veel onrust op het terrein. De centra vormen een belangrijke pijler in het federale tienpunten drugsactieplan.

Begin december stelde mevrouw Magda De Galan, federaal minister van Sociale Zaken, dat nog voor Kerstmis beslissingen konden worden genomen, en zij haalde een pleidooi aan van de minister om de bestaande Vlaamse initiatieven de mogelijkheid te geven hun werking voort te zetten.

1. Is er al enig zicht op de definitieve toewijzing van de MSOC's in Vlaanderen ?
2. Wordt de minister betrokken bij de besluitvorming hieromtrent ?
3. Versterken de MSOC's het bestaande aanbod of worden er nieuwe centra opgericht ?

Antwoord

De problematiek van de medisch-sociale opvangcentra (MSOC's) illustreert eens te meer dat de huidige bevoegdheidsverdeling tussen de federale en deelstaat-overheden niet optimaal is. Door de huidige niet-homogene bevoegdheidspakketten dreigen de verschillende beleidsbeslissingen van beide niveaus elkaar te doorkruisen op een manier die een effectieve bestuurskracht onmogelijk maakt.

Vertrekkende van deze stelling kan ik ingaan op de concrete vragen van het Vlaams parlementslid.

1. Over de definitieve erkenning van medisch-sociale opvangcentra in Vlaanderen is, voor zover bekend, nog geen beslissing genomen. Er werd meegedeeld dat bij het Riziv een aantal dossiers zijn ingediend die op dit ogenblik verder worden onderzocht.
2. Ik word niet betrokken bij de besluitvorming hieromtrent.
3. Uit inlichtingen van federale instanties heb ik vernomen dat het klaarblijkelijk de bedoeling is dat de medisch-sociale opvangcentra in wezen nieuwe centra zullen zijn die een laagdrempelige hulp moeten bieden aan de drugsverslaafden, teneinde hun medisch-sanitaire en materiële leefomstandigheden te verbeteren. Daarna zouden de betrokkenen worden georiënteerd naar de bestaande voorzieningen voor verdere behandeling. De sociaal-sanitaire opvangcentra zullen daartoe samenwerkingsverbanden moeten aangaan met de bestaande therapeutische voorzieningen. Ik wil er het Vlaams parlementslid wel nog eens op wijzen dat er tot op heden bij mijn weten nog geen medisch-sociale opvangcentra erkend zijn.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
 AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
 EN HUISVESTING

Vraag nr. 36
van 22 januari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden dan ook vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken ? Welke andere informatiedragers worden aangewend ?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is ?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier ?
4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik ?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recycleren ?
6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, kreeg een supplementaire deelvraag.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord werd verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

(Zie BVA nr. 7 van 5 februari 1996, blz. 317)

Vraag nr. 42
van 31 januari 1996
van mevrouw VERA DUA

Provinciale subsidiëring – Subsidies en financiële reserves

In de Antwerpse provincieraad is beroering ontstaan over de toepassing van de wet van 14 november 1983

betreffende de controle op de toekenning en op de aanwending van sommige subsidies.

Uit de bepalingen van artikel 3, 5 en 7 van deze wet leiden sommigen af dat verenigingen die over financiële reserves beschikken, niet voor provinciale subsidiëring in aanmerking zouden komen, omdat het bestaan van deze reserves zou aantonen dat ze de subsidie niet gebruiken "voor het doel waarvoor ze werd toegekend". Er wordt zelfs beweerd dat subsidies alleen mogen dienen voor het "aanzuiveren van de tekorten".

1. Klopt deze interpretatie van artikel 3, 5 en 7 van de wet van 14 november 1983 inderdaad ?
2. Zijn er ergens grenzen bepaald waarbinnen de provinciale subsidiëring moet gesitueerd zijn en zijn er richtlijnen inzake de correcte, concrete interpretatie van "het doel waarvoor ze werden toegekend" ?

Antwoord

Voor de controle op de toekenning en op de aanwending van subsidies die de provincie rechtstreeks of onrechtstreeks verstrekt aan rechtspersonen of natuurlijke personen, is inderdaad de desbetreffende wet van 14 november 1983 van toepassing.

Artikel 4 van deze wet bepaalt dat, behoudens in de gevallen dat een wettelijke of een reglementaire bepaling daarin voorziet, elke beslissing tot verlening van een toelage de aard, de omvang en de aanwendingsvoorwaarden ervan moet bepalen en tevens moet vermelden welke verantwoording van de begunstigde wordt geëist alsook, in voorkomend geval, de termijnen waarbinnen de verantwoording moet worden gegeven. Krachtens dit artikel is het de subsidiërende overheid zelf, in casu de provincieraad, die in het toekenningsbe-

sluit bepaalt voor welk doel de toelage mag worden aangewend.

De wet van 14 november 1983 sluit op zich financiële reservevorming niet uit. Dat kan eigenlijk worden beschouwd als een aanwendingsmodaliteit van de subsidie en kan derhalve in het toekenningsbesluit worden opgenomen.

Toch moet het aanleggen van reserves met behulp van werkingssubsidies op een ernstige grondslag gebeuren. Zo is het raadzaam dat, met het oog op de beheersing van de subsidiëring en omwille van de gelijke behandeling van alle subsidieverkrijgers, de grenzen en de voorwaarden voor de reservevorming worden vastgelegd in een algemeen reglement. Eventueel kunnen aanvullende bepalingen worden opgenomen wanneer de specifieke omstandigheden in sommige sectoren dit vereisen.

Het algemeen belang vereist dat door betoelagde verenigingen zuinig en voorzichtig wordt omgesprongen met overheids gelden.

Nochtans mag niet uit het oog worden verloren dat toelagen kunnen worden gestort door diverse overheden, terwijl de verkrijger niet altijd in de mogelijkheid verkeert om binnen het lopend kalenderjaar de verantwoorde uitgaven te verrichten. Het samenlezen van balans, rekeningen en verslag inzake beheer en financiële toestand, jaarlijks te bezorgen aan de verstrekker van de toelage, zal hieromtrent duidelijkheid verschaffen.

II. VRAGEN VAN DE LEDEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. Art. 80, 5)

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
49	26.02.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Europees Konver-programma – Voorstellen</i>	423
50	28.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Toerisme Vlaanderen – Villa Maritza Oostende</i>	446
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
82	19.02.1996	R. Deswaene	<i>Schadevergoeding aan onderwijspersoneel – Administratief beleid</i>	423
86	19.02.1996	S. Becq	<i>Buitenschoolse activiteiten – Begeleiding door leerkrachten</i>	447
87	26.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Franstalige secundaire scholen in faciliteitengemeenten – Wettelijke basis</i>	424
88	28.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Schuldvorderingen DIGO</i>	425
89	28.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Schuldvorderingen onderwijsdepartement</i>	425
90	28.02.1996	J. Demeulenaere	<i>Leerling/leerkrachtratio – 1ste, 2de, 3de graad secundair</i>	425
91	28.02.1996	S. Becq	<i>Voor- en naschoolse kinderopvang – Lagere scholen</i>	426
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
71	19.02.1996	S. Becq	<i>Deeltijdse arbeid en loopbaanonderbreking – Premies</i>	427
72	19.02.1996	J. Stassen	<i>Milieuconvenanten – Oudenaarde-Aalst en Sint-Niklaas-Dendermonde</i>	427
73	19.02.1996	J. Stassen	<i>Vos – Reïntegratie</i>	429
74	19.02.1996	J. Stassen	<i>Bouw- en milieuvergunningen – Aanplakking</i>	429
W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid				
21	22.01.1996	N. Maes	<i>Operatie Liefkenshoektunnel – Kostprijs</i>	447
23	19.02.1996	N. Maes	<i>Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Kritiek Rekenhof</i>	430
24	19.02.1996	S. Becq	<i>Medisch-sociale opvangcentra drugsgebruikers – Beleidscoördinatie</i>	448
26	26.02.1996	F. Wymeersch	<i>Ziekenhuizen Waasland – Toekomst</i>	431
E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
111	19.02.1996	J. Stassen	<i>Bouw- en milieuvergunningen – Aanplakking</i>	432
112	18.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Voetgangersbrug A12 Brussel-Boom – Nut</i>	433
113	26.02.1996	F. Vermeiren	<i>Gewicht vrachtwagens – Controles</i>	433
114	26.02.1996	J. Malcorps	<i>Bouwvergunningen Armand Reusensplein Brasschaat – Onderzoek</i>	435
115	28.02.1996	F. Sarens	<i>Ring Willebroek – Wegverlichting</i>	436

116	28.02.1996	E. Matthijs	<i>N49 Eeklo – Landbouwbruggen</i>	436
117	28.02.1996	G. Cardoen	<i>Bouwvergunning – Beroep gemachtigd ambtenaar</i>	436
118	28.02.1996	G. Cardoen	<i>Dassenveld Halle – Bedrijventerrein en compensatie</i>	438
119	28.02.1996	J. Stassen	<i>N42 Geraardsbergen-Gent – Sluistuk Herzele</i>	439

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

49	19.02.1996	D. Lootens-Stael	<i>BRTN Actueel – Politici</i>	439
50	26.02.1996	F. Wymeersch	<i>BRTN Berichten voor duivenliefhebbers – Vergoeding</i>	440
51	26.02.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Reconversie Limburg – Restauratie mijngebouwen</i>	440
52	28.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse en Nederlandse openbare omroep – Uitzendplicht</i>	440
53	28.02.1996	M. Olivier	<i>Komen – VTM en WTV</i>	441
54	28.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Oost-Europa-initiatieven – Beheer begrotingsmiddelen</i>	441
55	28.02.1996	W. Aers	<i>BRTN Radiojournaal – "Omstreden"</i>	441

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

36	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	448
42	31.01.1996	V. Dua	<i>Provinciale subsidiëring – Subsidies en financiële reserves</i>	448
55	19.02.1996	V. Dua	<i>Verkeersslachtoffers – Politiegegevens en privacy</i>	442
56	28.02.1996	J. Caubergs	<i>Schepen – Burgemeesterssjerp</i>	442

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

100	19.02.1996	W. Kuijpers	<i>Maagdentoren Zichem – Bescherming</i>	443
101	19.02.1996	B. Vandendriessche	<i>Gravensteen Gent – Eigendom en restauratie</i>	443
102	26.02.1996	J. Geysels	<i>Inspectie bejaardentehuizen – Arrondissement Turnhout</i>	443
103	28.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Cultuur- en Welzijnsbeleid Vlaams-Brabant – Infrastructuur</i>	444
104	28.02.1996	J. Sauwens	<i>Cursussen Monumentenzorg – Recht op educatief verlof</i>	444
105	28.02.1996	F. Strackx	<i>Steun aan uitgeprocedeerde asielzoekers – Subsidies</i>	445
106	28.02.1996	F. Strackx	<i>Vormingscentrum Impuls Aarschot – Cursussen en subsidies</i>	445

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid

19	28.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlaams-Brabants steunpunt Brussel – Initiatieven</i>	446
----	------------	---------------------------	---	-----